BETH BROOKES

Dorință sălbatică

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu-mi pasă ce-a spus Dan Bradford, nu te angajez.

Storm Reynolds îl privea cu gura căscată pe Jim Talbot, directorul Bradford Outfitters. Pulsul i-o luase razna la amenințarea lui. Era înalt și stătea drept, amintindu-i se molizii înalți din pădurile din Alaska, unde vroia să zboare. În această sălbăticie vastă, își putea croi o nouă viață, uitând de trecut.

Storm se forță să-și păstreze un ton egal, conciliator.

– Cred că e o neînțelegere, domnule Talbot. Domnul Bradford m-a însoțit personal într-un test de zbor de trei ore ca să se asigure că pot fi pilot comercial pentru Bradford Outfitters. Am zburat la trei din cele șapte baze și n-am greșit cu nimic. Are

recomandările mele de la Carter Scool of Aviation din Seattle unde am fost instructor de zbor și părea dornic să mă angajeze ca pilot.

Ochii cenușii ai lui Jim Talbot se întunecară de mânie. Se aplecă în față, punându-și degetele lungi pe birou.

– Doamnă Reynolds, spuse el, nu știu cum să-ți spun mai limpede. Nu te angajez. Expresia lui deveni sfidătoare. Avem o secretară capabilă care e și dispecer din când în când. N-am nevoie de altă femeie aici.

Ochii albaștri ai lui Storm se măriră și prinse brațele fotoliului, încercând să se controleze.

– Dar nu candidez pentru postul de secretară! Am un certificat de instructor de zbor și am la activ aproape cincii mii de ore de zbor comercial. Știu să pilotez toate avioanele pe care le aveți în dotare. Nu vreau să mă irosesc pe un post de dispecer.

Se gândi că îndrăznețele ei cuvinte îi puteau aduce necazuri, dar nu-i păsa. Acest bărbat îi amintea de fostul ei soț. La naiba! Jack era la fel: „Storm, de ce nu-ți rupi certificatul și să fii femeie casnică?“ îi spusese el de multe ori. „De ce nu poți sta acasă, ca alte femei?“ Acum, bărbatul acesta, Jim Talbot, îi repeta cuvintele pe care fostul soț i le spusese patru ani la rând. Patru ani prea lungi.

Storm își îngustă ochii și se ridică încet. Își ridică bărbia și-l privi sfidător pe Jim Talbot.

– Sunteți un misogin, credeți că femeile nu pot face altceva decât copii.

Jim zâmbi acru. Își trecu degetele prin părul negru și o cântări din priviri.

– Ai dreptate. Se încruntă, apoi se așeză la birou și trase un dosar cu numele ei. Scrise ceva. Îmi pare rău că ai crezut că avem o slujbă pentru tine. Ca să-mi cer scuze, îți dau salariul pe o lună ca să-ți plătești cheltuielile călătoriei de la Seattle până aici.

Fața lui Storm se albi văzându-l cum rupea cecul din carnet. Existența ordonată a lui Jim Talbot va fi tulburată, își promise ea.

– Păstrați-vă cecul, domnule Talbot, spuse ea ferm, pentru că nu voi pleca. Am închiriat deja un apartament în Anchorage pe un an și dacă nu mă concediați, nu plec.

Jim Talbot se crispă și lăsă cecul jos, ridicându-se. Nervos, îi deschise dosarul.

– Nici măcar nu ești medic, o provocă el.

– Dar știu să dau primul ajutor. Am luat parte la multe operațiuni de salvare.

Jim zâmbi acru.

– Pe marginea stâncilor, ca să salvezi un vânător imprudent? Sau să aterizezi cu elicopterul pe un ghețar, pe viscol? Haide, doamnă Reynolds! Ești obișnuită să aterizezi pe asfalt și să îngrijești accidentații în ambulanță. Aici e altfel! În orice clipă, la una din cele șapte baze ale noastre, un vânător sau un

pescar poate avea probleme. Trebuie nu numai să-i dăm primul ajutor pe loc, dar și să-l transportăm pe calea aerului la cel mai apropiat spital. Suntem doar doi medici, eu și Oulette și Dan Bradford știe că mai avem nevoie de unul. Dar nu unul obișnuit cu civilizația, ca tine!

– Domnul Bradford a discutat deja aceste aspecte ale slujbei cu mine, spuse Storm. Și dacă ați citi cu atenție C.V.-ul meu, ați vedea că am făcut operațiuni de salvare în munții Cascade. Am lucrat cu câteva ambulanțe aeriene când a erupt vulcanul Saint Helen. Cunosc pericolele de pe munte. Nu știu să mă cațăr cu coarda, dar voi învăța, așa cum am învățat și restul.

Jim Talbot începu să meargă prin birou.

– Nu cred că ai mai mult de cincizeci și cinci de kilograme.

– Șaizeci și cinci, îl întrerupse ea și pot căra un accidentat de o sută patruzeci de kilograme.

– Nu există nici o femeie care să poată face ce facem noi! spuse Jim. Nu cred că ești o femeie minune.

Storm inspiră repede. Nu era cinstit. Proceda ca Jack. Buza de jos îi tremura și-l privi pe Jim.

– Dacă eram un bărbat cu calificarea mea, m-ați fi primit cu brațele deschise. Când m-am hotărât să mă mut în Alaska, știam că e o lume a bărbaților, dar nu mi-am dat seamă că e atât de misogină.

Jim Talbot reuși să zâmbească și-i privi trupul.

– E loc pentru femeile libere în Alaska. Dacă n-ai dori un serviciu aici, aș fi chiar eu interesat…

Storm roși, aruncând flăcări din priviri.

– Vorbiți ca un adolsecent, nu ca un om matur, domnule Talbot.

– Muncind ca instructor de zbor în Seattle și conducând o școală de zbor în ultimii șapte ani, nu-și îngrijise feminitatea. Pentru a avea succes într-un domeniu dominat de bărbați, renunțase de mult la fuste. Era mai bine privită purtând pantaloni, cu părul roșcat strâns în coc. Dar îi era dor de fuste. Sau să poarte tocuri. Era flatată de interesul lui Jim Talbot. Nu se mai simțise de mult dorită.

Jim ridică din umeri.

– Din când în când, toți ne purtăm ca niște adolscenți. Dar mi-e teamă că în Alaska, bărbații consideră că femeile sunt bune doar la un singur, lucru, și sigur acesta nu e să zboare.

– N-aveți decât să mă împingeți afară, căci nu plec, spuse ea răgușită de furie. Domnul Bradford m-a angajat și rămân! Nu e vina mea că erați în vacanță când m-a angajat. Credeam că veți respecta decizia patronului.

– În mod normal, da. Doar că… E un bătrân indulgent. A făcut o greșeală angajându-te.

Încăpățânată, Storm nu se mișcă din fotoliu. Fusese o greșeală să se mărite cu Jack. Trebuia să fi rămas singură și să continue să zboare. Era prima și unica ei

dragoste. Zborul. Acest cuvânt o încânta. Întotdeauna îi plăcuse să zboare. Zborul n-o mințea și n-o înșela, ca Jack…

Continua să-l privească pe Jim Talbot, care era mânios. Parcă îl vedea ezitând? Bine! Mai bine avea grijă, căci ea cunoștea legile și așteptase de mult o slujă ca asta. Nu va renunța ușor. Ochelarii de cal ai lui Jim Talbot o făceau și mai hotărâtă. Nu-i va spulbera visul!

– Dacă-l aduceți pe domnul Bradford aici, sunt sigură că va rezolva situația, spuse ea. Dar dacă Bradford va hotărî să n-o angajeze? Își înfipse unghiile în tapițeria de piele.

– Din nefericire, e în Fairbanks și se întoarce abia mâine.

Storm se forță să zâmbească în timp ce se ridica.

– Bine. Atunci mă întorc mâine. Sunt sigură că această neînțelegere se va rezolva.

– Îmi pare rău, doamnă Reynolds, dar e treaba mea să…

– Jim, îl întrerupse o femeie, vârând capul pe ușă.

– Ce e, Stella? întrebă el iritat.

Secretara, o femeie de vreo cincizeci de ani, zâmbi, ca un copil nevinovat. Părul ei roșcat avea fire cărunte și ochelarii mari o făceau să arate ca o bufniță înțeleaptă.

– Îmi pare rău că te întrerup, dar avem victimă, un cardiac de la Baza Unu.

Jim Talbot înjură și trecu pe lângă Storm în celălalt birou. Ea îl urmă, interesată ce va face. Privi lista de serviciu a piloților și apoi la Stella.

– Unde e Oscelot?

Stella umblă printr-un vraf de hârtii.

– Baza Patru. N-are cum să intervină.

Jim Talbot își strânse buzele.

– Cine e de serviciu azi?

– Rafe.

– Dă-i un telefon. Spune-i să vină.

– Bine.

Se părea că Jim uitase de Storm și de problemele ei.

– Cine e cardiacul?

– Unul, Johnson. Ray Johnson.

– Starea lui e bună?

– Spunea că nu poate respira și că simte dureri în partea stângă a pieptului, răspunse Stella, formând numărul de telefon.

Încruntat, Jim scrise ceva și răsfoi dosarul cu starea sănătății vânătorilor.

– A mai avut atac de cord. Ia digitalină. L-ai găsit pe Rafe?

– Nu răspunde.

– Să-l ia dracu! Unde e? A lăsat vreo vorbă?

– Nu șefu.

– Atunci, sună-l pe Scotty.

– E la Juneau, în vizită la rude. E ziua lui liberă.

– Nu poți să chemi alt pilot?

– Nu, spuse Stella, zâmbindu-i lui Storm. Șefule, avem un pilot excelent chiar aici. Domnul Bradford spune că zboară bine. De ce să n-o folosim? Nu e altcineva disponibil.

Lui Storm îi venea s-o ia în brațe, dar rămase calmă în timp ce Jim Talbot o privi mânios. Își ținu răsuflarea.

– Bine, mârâi el, luând-o de braț. Du-te în camera piloților și schimbă-te. Să fii pe pistă în cinci minute, sau plec fără tine.

Storm era paralizată de strânsoarea lui. O strângea tare, dar n-o durea. Se duse în vestiar.

– Vin imediat, spuse ea.

Combinezonul era prea mare, dar suflecă mânecile și manșetele, apoi alergă pe pistă. Aeroportul din Anchorage, deși destul de mare ca să primească avioanele cu reacție, avea de asemenea trafic privat. Storm văzu avionul Aztec roșu cu alb apropiindu-se. Părul îi flutura în timp ce avionul frână și opri. Storm deschise ușa și se sui. Se așeză în scaunul copilotului.

– Pune-ți centura, comandă el.

Storm închise cataramele. Toți piloții își puneau centurile de siguranță, nu înțelegea de ce îi mai spusese asta. Își puse căștile radio și ascultă conversația dintre Jim și turnul de control. Privind indicatoarele, se simți acasă.

Era după-amiaza târziu când decolară pe cerul de toamnă albastru închis al Alaskăi. Zgomotul motoarelor o calma. Îl studie pe Jim Talbot.

Nu putea avea mai mult de treizeci și cinci de ani, avea cam un metru optzeci și degete lungi. Îi studie mișcările mâinilor. Atingea butoanele cu delicatețe. Se întreba dacă era la fel de delicat atunci când făcea dragoste, apoi roși. Era chiar atât de dornică de un bărbat încât avea astfel de gânduri?

Jim o luă spre nord-est. Storm era înfiorată de frumusețea acestui tărâm sălbatic al Americii. Se vedeau drumuri printre molizi și pini și văzu chiar o conductă de petrol.

Gândurile îi fură întrerupte de remarca lui Jim:

– Să nu crezi că dacă zbori acum, vei rămâne la firmă.

Zâmbi acru.

– Bineînțeles. Dar acest incident arată nevoia de un pilot și medic.

Jim se concentră asupra pilotatului. Storm îl studia, găsindu-l atrăgător.

– Câte cazuri de cardiaci ai rezolvat? întrebă el.

– Peste cincizeci.

Dacă era impresionat, nu lăsă să se vadă.

– Du-te și pregătește targa și echipamentul de prim-ajutor. Poți deosebi medicamentele?

Storm roși.

– Am experiență, așa că nu mă mai trata ca pe un copil de zece ani.

El zâmbi.

– Bine, dar dacă ai întrebări, pune-le.

Storm își descheie centura de siguranță.

– Nu-ți face griji, îți spun dacă am întrebări.

– Sigur, spuse el.

Storm pregăti echipamentul medical. Ambulanța aeriană era compactă și echipamentele erau apropiate.

– Ține-te bine, Reynolds, strigă Jim. Sunt turbulențe.

Storm înjură. Nu pentru că erau turbulențe, ci pentru că-i spusese Reynolds.

– M-a jignit…

– Ce?

Își dădu seama că vorbise cu voce tare.

– Nimic… mormăiam.

– Vino încoace. Acum.

Storm își dădu la o parte o șuviță de păr roșcat de pe obraz și se întoarse în cocpit. Avionul căzu într-un gol de aer. Storm prinse speteaza scaunului în timp ce avionul continua să cadă. Apoi se redresă. Storm se lovi cu umărul stâng de ușă și, înăbușindu-și un geamăt de durere, se așeză în scaun și-și puse centura.

– Te simți bine? o întrebă Jim.

– Da. Vroia să-și maseze umărul, dar nu vroia ca el să știe că o durea.

De data asta, avionul o luă în sus. Jim se străduia să controleze avionul. Storm își ținea răsuflarea, privind cum altimetrul urca tot mai mult. Prinse un carnet care zbura prin cabină. În cele din urmă, turbulența încetă și Jim recăpătă controlul aparatului.

Storm oftă.

– Se întâmplă des asta?

– Primăvara și toamna. Majoritatea furtunilor care se formează pe continent izbucnesc pe mare. În timp ce se intensifică departe de coastele Alaskăi, avem turbulențe. Se încruntă. Nu știu cum îl vom transporta pe Johnson înapoi. Turbulențele astea sunt pentru acrobați, nu pentru cardiaci.

Storm era de acord, simțind în vocea lui un ton cald și îngrijorat, care o făcu să se relaxeze.

– Începusem să cred că nu-ți pasă.

– Ce vrei să spui?

Simți un nod în stomac în timp ce-o privea.

– Până acum, răspunse ea, te-ai purtat ca un automat.

– Chiar așa? Ei bine, Reynolds, acest comentariu ți-ar fi adus necazuri dacă erai pilotul nostru.

– De ce?

– E deplasat.

– Nu poți suporta adevărul de la o femeie, Talbot?

Jim zâmbi, ceea ce o irită și mai tare.

– Să-ți spun adevărul, e distractiv.

O privi cu ochii lui cenușii. Storm simți schimbarea dispoziției lui și inima începu să-i bată cu putere. Își luă privirea de la el, roșind.

– Ești o femeie frumoasă, spuse el. Dacă rămâi în Alaska, vei avea mulți pretendenți.

Ochii ei aruncau flăcări.

– Crezi că de-asta am venit? Să-mi găsesc un bărbat? Abia am scăpat de unul acum un an și n-am nevoie de altul.

– Dacă erai a mea, nu te-aș fi lăsat să pleci, oricât de scorpie ai fi.

– Dau frâu liber temperamentului meu irlandez atunci când trebuie. Și n-a trebuit să mă lupt ca să scap de el.

Jim se încruntă puțin și zâmbi privind-o.

– N-am vrut să mă amestec. Ești sălbatică, așa cum e Alaska. Ai nevoie de o mână forte.

Storm râse.

– Eu? De ce? Ești cel mai nesuferit bărbat pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc.

– Vezi ce vreau să spun? Sălbatică. Pun pariu că temperamentul ți-a adus multe necazuri în trecut.

– Cam așa.

– N-ai avut reclamații de la instructori? o tachină el.

– Nu. Mă cert doar cu cei care o cer, Talbot. Nu-mi place să mă cert, dar nici să fiu călcată în picioare. Mai ales de către cineva ca tine.

Jim aplecă avionul spre dreapta și începură să coboare.

– Se pare că n-ai avut noroc la măritiș, Reynolds.

Durerea se simțea în vocea ei când vorbi.

– Nici tu nu ești mai bun. Am mai văzut misogini. Cred că te-a rănit o femeie și de atunci le urăști pe toate.

Jim zâmbi.

– Sunt ultimul bărbat care ar urî femeile. Îmi plac foarte mult, mai ales cele inteligente. O cântări cu privirea. Ai tras concluzii pripite și greșești, dar hai să facem pace.. Și când ajungem, să ne purtăm ca niște profesioniști. Hai să nu ne certăm acum, bine?

– Nu-ți face griji, sunt calmă. Mă voi comporta bine.

Coborî trenul de aterizare.

– Ești calmă în orice situație? întrebă el cu blândețe.

Storm fu luată pe nepregătite de tonul cald al vocii lui. Înghiți în sec, clipind.

– Bineînțeles.

Jim zâmbi, ca și cum ar fi râs de o glumă numai de el știută.

– Abia aștept să văd, spuse el în timp ce aterizară.

Capitolul 2

Avionul se hurduca pe pistă ca un pui neîndemânatic. Storm văzu câteva corturi la stânga. Câțiva bărbați în costume de vânătoare așteptau.

Opri motoarele. Descheindu-și centura de siguranță, Jim coborî primul, luând o trusă medicală și deschizând trapa din spate înainte să coboare. Storm îl urmă, sărind jos. Grăbindu-se să-l ajungă, observă că era puternic și că se mișca grațios. Era ca un vânător… Își imagină un lup din Alaska urmărind prada.

Storm fugea să-l ajungă, când el observă și încetini. Îi zâmbi glacial.

– Domnule Talbot, mă bucur că ați venit, spuse un vânător corpolent. Vânătorul arătă spre tabără. E în cortul lui. Se odihnește.

– Bine, hai să-l vedem.

Jim și Storm intrară în cort și ea se opri, pentru a se obișnui cu întunericul, Jim lăsă geanta jos și se aplecă spre Johnson, care stătea pe un pat de campanie, alb și transpirat.

– Cum te simți, Ray?

Pacientul, care avea vreo patruzeci și cinci de ani, mormăi:

– Bine, bine… doar că mă doare puțin. Ești medicul?

– Da. Mă numesc Jim Talbot. Asistenta mea e Storm Reynolds. Se întoarse către Storm. Scoate aparatul de tensiune și stetoscopul, ordonă el.

Storm se conformă calm, mirată de diferența dintre Jim Talbot cel de la birou și cel de aici. Era prietenos, zâmbitor, conversând relaxat cu Johnson în timp ce-i deschidea gulerul și-i sufleca mâneca. Johnson era ușurat.

În timp ce Storm se aplecă să-i dea lui Jim aparatul, sânul ei atinse umărul lui. Inspiră scurt: pielea o gâdila de la atingerea mușchilor lui tari. Jim o privi brusc și ea își coborî privirea, confuză.

De ce reacționa așa? Se încruntă. De când divorțase de Jack, se concentrase să câștige destui bani ca să plătească facturile și să aibă de mâncare. Bărbații îi făcuseră avansuri, dar ea își căutase un serviciu bine plătit și se folosise de brevetul de pilot. Gândul

intimității fizice cu un bărbat nu-i trecuse prin cap. Până acum. Era uimită cât de mult o emoționa Jim Talbot.

– Stetoscopul, spuse Jim.

Îi studie profilul în timp ce punea stetoscopul pe pieptul lui Johnson. Avea o față slabă cu ochi cenușii de șoim, o gură mare și un nas acvilin. Avea câteva riduri în jurul ochilor. Lui Storm îi plăceau ochii lui și-i privi mărindu-se îngrijorați în timp ce Johnson respira. Își ținu răsuflarea în timp ce Jim punea stetoscopul pe spatele lui Johnson, ascultând cu atenție.

Storm se simțea cuprinsă de o căldură plăcută în timp ce-l privea pe Jim Talbot. Oftă ușurată, știind că dacă se va descurca, o va accepta. Va fi angajată la Bradford Outfitters.

Jim se îndreptă și se întoarse spre ea, punând stetoscopul în buzunar. Cu mâna pe umărul ei, o conduse în fața cortului. Atingerea lui o gâdila și căuta să se stăpânească.

– E grav, spuse Jim, coborând vocea. Păzește-l, vorbește cu el și fă-l să se relaxeze. Mă duc să aduc targa și tubul cu oxigen. Te simți bine? Pari tulburată.

Când Jim se întoarse, Storm își recăpătase controlul. Jim fusese antrenat să se poarte prietenos, atât cu pacienții, cât și cu colegii. Și o făcea chiar prea bine.

Mâna lui Storm era pe umărul lui Johnson, pentru a-l încuraja. Zâmbi în timp ce Jim îi lua iar tensiunea lui Johnson.

– Hei… spuse Johnson. Vin aici să vânez de trei ani și văd că v-ați îmbunătățit piloții.

Jim îi zâmbi.

– Ne-am gândit că voi, vânătorii, vă veți purta mai bine dacă aveți o femeie frumoasă prin preajmă.

Ray o mângâie pe Storm pe mână.

– Ai un nume frumos, Storm. Cred că ai un temperament care se potrivește cu părul tău roșcat. Zâmbi slab.

Jim îi făcu un semn lui Storm să-l prindă, în timp ce el îi punea mâna după gât.

– E o diavoliță când se enervează, Ray. Așa că, să n-o supărăm. Storm, numărăm până la trei și-l punem pe targă.

Storm se simțea copleșită. Vocea gravă a lui Jim era grijulie. Făcea parte din echipă, măcar pentru puțin timp. Fu surprinsă să-și dea seama că-i plăcea să lucreze cu Jim Talbot. Era un profesionist.

După ce-l urcară pe Ray în avion, Jim făcu semn unui vânător să închidă ușa.

– Reynolds, ordonă el, pilotează avionul. Îi comunică frecvențele radio.

Storm se așeză în scaunul pilotului, bucuroasă să piloteze și să-i arate lui Jim Talbot că se pricepea. Dacă Johnson nu s-ar fi simțit atât de rău, Jim ar fi lăsat-o să aibă grijă de el.

Observă gropile din pistă, și le evită. În câteva clipe, începură să zboare. Accelerând, reuși să urce la trei mii de metri și o luă spre Anchorage.

Se întunecase când ajunseră. Urmărind instrucțiunile turnului de control, ateriză pe o pistă pe care îi aștepta o ambulanță. După ce opri motoarele, Storm verifică puțin cocpitul, în timp ce Jim ajuta la transportul lui Johnson afară.

Tabloul de bord era luminat de un bec verde. Pe neașteptate, o mână i se așeză pe umăr și tresări.

– Relaxează-te, spuse Jim, așezându-se pe locul copilotului.

– M-ai speriat, spuse ea cu mâna pe piept.

– Tu, speriată? o tachină el.

Storm deschise gura să-i răspundă tăios, dar ridurile lui de oboseală de la ochi și de la gură o făcură să se oprească.

Se întoarse la verificările ei.

Tăcerea se lăsă în cabină și era apăsătoare. În timp ce verifica o listă, Jim îi spuse:

– Accept să rămâi până îți recuperezi banii pe chiria apartamentului. Înțelegi?

Storm își ridică bărbia, întâlnindu-i privirea de gheață.

– Prea bine. Vocea îi tremura, dar adăugă: Nu scapi așa de ușor.

Jim zâmbi obosit.

– E o adunare a tuturor piloților la opt dimineață, luni. Să vii și să nu întârzii.

După ce plecă, Storm trânti lista pe celălălt scaun, îngrijorată. Nu spusese „Ai făcut treabă bună“ sau

„Te-ai descurcat bine, având în vedere că n-ai mai zburat pe întuneric“. Oftă. Acest bărbat nu ar da o gură de apă unei femei muribunde, își spuse ea. Nu era chiar așa, îi șopti inima. Nu i se îmblânzise vocea de la prima lor ceartă până acum? Da, așa era și dacă nu se înșela, o privea altfel acum. Storm își mușcă buza de jos, stinse luminile de bord și ieși încet.

Nu putea nega că era atrasă de Jim Talbot. Trupul ei îl dorea, deși se certau mereu.

– Ei bine, Reynolds, murmură ea, închizând ușa avionului și îndreptându-se spre mașina ei din parcare, va trebui să te obișnuiești să trăiești cu misogimismul lui până îi vei spulbera neîncrederea în femei. Descurcă-te într-o lume dominată de bărbați.

Storm se săturase să mai lupte. Obosise să concureze cu bărbații și să trebuiască să fie de două ori mai bună decât ei ca să fie acceptată. Vroia doar să zboare și să-și facă treaba fără să mai fie persecutată fiindcă era femeie. Și luni va începe o nouă luptă.

***

O ploaie înghețată cădea din cerul mohorât de septembrie în timp ce Storm se îndrepta spre ușile de sticlă ale lui Bradford Outfitters. Își lăsase părul arămiu să cadă până la umeri. Obosise să-l lege pentru a arăta mai puțin feminină. Câteva șuvițe îi cădeau pe

frunte, subliniindu-i ochii albaștri și fața ovală. Purta pantaloni maro, de lână subțire, deoarece era frig. Sub jachetă avea o bluză bej.

Grăbindu-se să intre, văzu un grup de bărbați în camera piloților. Stella îi zâmbi prietenos.

– Bună, scumpo. Ai venit mai devreme!

Storm își scoase haina și o agăță lângă celelalte, pe peretele de lângă biroul Stellei.

– Ești inteligentă, râse Stella. Am știut de când ai venit la interviu.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat…

Stella ridică din umeri.

– Pentru puțin. Jim e un tip simpatic, dar câteodată lasă trecutul să-l influențeze. Apropo, te-ai descurcat bine cu zborul ăla!

Storm o privi încurcată.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– L-am auzit pe Jim vorbind cu Dan despre asta azi dimineață. Jim e cam morocănos. Dan i-a spus că ești angajată și lui Jim nu i-a plăcut!

Storm se simțea ușurată și-și ridică privirea.

– Slavă Domnului! șopti ea.

– Reynolds!

Tresări. Fața lui Jim Talbot era întunecată și stătea cu mâinile în șold.

– Ai câteva minute libere? întrebă el sarcastic.

Storm îi zâmbi dulce. Luându-și blocnotesul, intră după el. Toți piloții o priveau. Se așeză pe un scaun, ignorând privirile bărbaților.

Dan Bradford îi zâmbea de pe podium. În spatele trupului lui suplu era o hartă a Alaskăi și aștepta ca discuțiile să se potolească.

– Domnilor, avem onoarea ca printre noi să se afle doamna Storm Reynolds, care tocmai a fost angajată ca pilot. A acceptat invitația mea de a ni se alătura și, așa cum mi-a spus Jim, și-a dovedit priceperea ajutându-l într-o urgență medicală, vineri. Storm, bine ai venit printre noi!

Storm înghiți în sec și-și înclină capul.

– Mulțumesc, domnule Bradford.

– Spune-mi Dan. Pe aici, ne strigăm după porecle sau numele de botez. Nu suntem prea formali.

Câțiva piloți zâmbiră și unul solid chiar râse.

Dan îi prezentă pe toți, dar Storm nu reținu toate numele, deoarece Jim o privea critic. Era Jacques Oulette, francezul canadian pe care toți îl numeau Oscelot. Îi plăcu de el. Avea fața slabă, ochi căprui și un zâmbet cald. Ray Leeper, căruia îi spuneau Leapfrog, înclină timid capul blond, ochii lui verzi amintind de un broscoi. Lista continuă până când Dan ajunse la Rafe Danziger. Era cel mai înalt din sală, cu părul și ochii negri, chipeș. Îi displăcea. În ciuda zâmbetului lui larg, ochii lui scrutători păreau că o dezbrăcau. Îi zâmbi rece.

În acest timp, Jim Talbot o cântărea din priviri. Acum părea chiar uman!

Dan Bradford prezentă programul pentru următoarele șapte zile. Era doi septembrie și începuse sezonul de vânătoare la elani, urși grizzly și capre sălbatice. Alaska era paradisul vânătorilor. Cum urșii grizzly coborau din munți pentru a prinde somoni, mulți fotografi se alăturau vânătorilor. Dan începu să desemneze piloții care vor duce grupurile la diferite baze. Storm aștepta să-și audă numele. Dan îl privi pe Jim.

– Jim, ia-o pe Storm cu tine și du-te la Nate Rickson să-i aduci pe vânătorii ăia încoace. Îți amintești ce-au făcut anul trecut?

– Foarte bine.

– Dacă îți fac probleme, poți să-i arunci în Pacific.

– Va fi o plăcere să-i arunc din avion.

Curioasă, Storm se uită la Dan și Jim. Notă datele zborului; va fi o treabă ușoară, mai zburase spre și din Alaska de multe ori, ducând studenți.

Ședința se termină, dar Storm rămase pe scaun, așteptând ca ceilalți să iasă. Oscelot veni lângă ea.

– E o plăcere să lucrăm împreună, Storm, spuse el cu accent franțuzesc. Îi luă mâna și i-o sărută.

Storm roși.

– Mulțumesc Jacques.

– Nu, scumpo… spune-mi Oscelot. Zâmbi și-i dădu drumul. Ești mai frumoasă decât ceilalți piloți.

Rafe Danziger se apropie și el.

– Deja îi faci avansuri, Oscelot? Ce va spune soția ta?

Oscelot se încruntă.

– Hei! Danziger, vezi ce spui. Se întoarse spre Storm. Nu-i da atenție. E un bădăran. Bine ai venit și sper să lucrăm curând împreună.

Storm se ridică și-i mulțumi. Nu mai rămăsese decât Jim, care o privea de lângă ușă. Înțepeni. Nu era obișnuită ca bărbații s-o studieze. Luându-și blocnotesul, se apropie de el.

– Mereu te uiți așa? întrebă ea.

– Doar la femeile care arată bine, răspunse el.

– Ce facem acum? întrebă ea, ignorând complimentul.

– Du-te în biroul meu. Avem ceva de discutat.

Își amintea biroul lui: lambriuri de molid, câteva piei de animale, câteva certificate în spatele biroului, câteva fotografii cu o femeie și alți membri ai familiei. Îi făcu semn să se așeze și închise ușa. Inima lui Storm bătea cu putere. Îl privi cum se așază pe marginea biroului.

– Nu ți-o lua în cap pentru că Dan te lasă să stai. Pentru mine ești un pilot angajat temporar.

– Dar domnul Bradford a spus că sunt angajată!

Jim se încruntă.

– Doar după trei luni de probă. Decizia dacă rămâi sau pleci îmi va reveni mie în întregime.

Storm se ridică mânioasă.

– Așa deci! Și te vei asigura că nu voi rămâne. Nu-i așa, Talbot?

– Trei luni de zile zbori cu mine, spuse el, și-ți voi vâna toate greșelile.

Tremura, cu pumnii încleștați. Ar fi vrut să-l lovească.

– Ai plănuit totul, nu-i așa? șuieră ea. Să mă lași să am de-a face cu situații noi și ciudate și s-o dau în bară! Știam că mă urăști, dar metodele tale de a scăpa de mine sunt demne de dispreț.

Jim o cântări din priviri.

– I-am spus lui Dan că te voi învăța tot ce știu. Vocea i se înăspri. Nu te urăsc și voi fi drept cu tine. Dacă-mi vei asculta ordinele, ne vom înțelege. Dacă o dai în bară, te taxez. Nu-ți vreau răul, dar nici binele. Pentru mine, ești doar o ucenică.

Nările lui Storm se dilatară de furie.

– Bine, dacă astea sunt regulile jocului, sunt de acord. Ești un bădăran, știai?

Jim zâmbi acru.

– Mă comport mai bine în pat. Trebuie să afli cu prima ocazie.

Storm rămase înmărmurită.

– Nu-mi place de tine și de cei ca tine, dar voi lucra cu tine, Talbot… și voi fi atât de bună în perioada de probă încât voi căpăta un contract pe viață cu Bradford Outfitters.

Jim zâmbea.

– Asta-mi place la tine. Ai coloană vertebrală. Bine, știm cum stăm. La muncă!

Clipele petrecute cu el erau un chin, ca și cum ar fi ținut un cărbune încins în mână. Era gata să izbucnească și rămase în relații politicoase și tensionate cu el în timp ce făceau planul de zbor spre și de la Seattle.

Când Storm se întoarse la birou, Stella îi dădu cinci uniforme de culoare galben-verzuie.

– Poartă-le tot timpul, scumpo, îi spuse ea. Cu frumosul tău păr roșcat, îi vei face praf. Poți folosi toaleta femeilor ca să te schimbi.

Pe la zece și jumătate, Storm îmbrăcase uniforma și plecase cu mașina spre apartamentul ei, la zece minute de aeroport, ca să-și ia geanta cu bagaje pentru drumul la Seattle. Cum se putea aștepta, la despărțire Jim îi spusese:

– Nu sta toată ziua. Avem un program de respectat.

Capitolul 3

La aeroport, Jim îi ceru lui Storm să piloteze un avion mătăhălos cu două motoare Beechcraft Queen. Era greoi în comparație cu avionul Aztec cu care zburase vineri, dar cele două avioane fusese concepute pentru scopuri diferite. Acesta era un avion de pasageri, celălalt era o ambulanță.

Storm se așeză pe locul pilotului. Când intră Jim, brațul lui îi atinse umărul, ceea ce îi plăcu. Se concentră asupra unei liste. Așa cum îi promisese, Jim îi dădu sfaturi bune. În rest, se ignorau unul pe celălalt.

Pilotând avionul printr-un nor, Storm îl ridică la șapte mii de metri, la soare. Își puse ochelarii de pilotaj. Jim o privea.

– Te pricepi.

Storm zâmbi rece.

– Mulțumesc.

Tensiunea dintre ei începu să se topească.

Jim deschise un termos.

– Cafea?

– Aș dori puțină.

– Are zahăr și frișcă, o avertiză el.

– Îmi place dulce.

Jim îi înmână paharul de plastic.

Degetele lui le atinseră pe ale ei și vru să se ferească, dar luă paharul.

Sorbi o înghițitură, privind cadranele.

– Am lucrat în marină. Trebuia să te uiți în dosar.

Jim zâmbi și duse paharul la gură.

– M-am uitat. Vroiam să văd dacă recunoști că ai fost trei ani la marină. Probabil că te-ai înrolat imediat ce ai terminat liceul. Multe femei nu recunosc.

– Înțeleg.

Poate că era din cauza cafelei calde sau, îndrăzni ea să spere, poate că ajunseseră să poată conversa normal, fără să se certe.

– Ți-a plăcut la marină? întrebă el.

– Da. Am fost pregătită ca meteorolog, ceea ce m-a ajutat la pilotat. Nu mă pot plânge.

– Am fost în aviație șase ani.

– Nu mă puteai păcăli, îl tachină ea.

Îl văzu cu coada ochiului cum zâmbea, cu paharul pe genunchi.

– Da?

– Pun pariu că erai o problemă. Tipul de pilot care-și înnebunea comandantul. Pariez că decolai direct în sus la capătul pistei. Apoi, șeful tău primea cincizeci de telefoane de la locuitorii din preajmă pentru că spărseseși ferestre, speriaseși mame cu copii și treziseși lumea din somn.

– Reynolds, mă surprinzi, s-ar putea să mă răzgândesc în privința ta.

– E o amenințare sau o promisiune?

– Nu promit niciodată ceea ce nu pot îndeplini.

Se încruntă.

– Și de ce nu te-ai angajat pilot la o mare linie aeriană după ce ai plecat din aviație? întrebă ea.

Jim ridică din umeri.

– Circumstanțele… spuse el și oftă, sorbind din cafea. Storm se întrebă de ce se închisese în el brusc, dar ceva o avertiza să nu întrebe. Schimbă subiectul.

– Am zburat ceva la marină, spuse ea. Aveam un prieten controlor de trafic aerian care era pilot. Împreună, am economisit bani să închiriem un avion ca să exersăm.

– După cum arăți, cred că învârteai bărbații pe degete.

– Ce vrei să spui? Crezi că obțineam bani de la bărbați ca să pot zbura?

– Hei… nu te supăra! La naiba, ești sensibilă. Ochii lui se întunecară. Nu-mi închipui un bărbat care să te forțeze să faci ceea ce nu vrei. Era un compliment. Facem pace?

Storm își mușcă buza de jos, stăpânindu-și mânia.

– Îmi pare rău, doar că…

– Ce? o îndemnă el.

– O, nu contează! N-ai înțelege.

Jim își mai turnă cafea și-i oferi termosul.

– Pune-mă la încercare. Nu sunt un căpcăun. Mai vrei? întrebă el.

Storm întinse paharul. Sorbi și spuse:

– Sunt sătulă de bărbați care mă jignesc și apoi sugerează că sunt competentă, pentru că vor trupul meu.

– Nu exagera. Arăți bine, n-ai de ce să te superi.

Îl privi în ochi.

– Nu știi cum e să ți se spună că nu te angajează ca pilot fiindcă ești femeie. Sau ca vreun mahăr să-mi sugereze că n-am nimic în cap deoarece arăt bine. De aceea această slujbă înseamnă mult pentru mine. Dan Bradford m-a angajat pentru ceea ce știu să fac, nu pentru cum arăt. Și intenționez să rămân, cu sau fără ajutorul tău.

– Te cred. Dacă ești așa bună cum spui, s-ar putea să reușești.

Restul drumului, Storm se gândi la ce vorbiseră. O mânca limba să întrebe de ce nu-i plăcea să lucreze cu o femeie pilot. Nu părea să-i displacă ea personal.

Oftând, se concentră să piloteze avionul spre aeroportul internațional Seattle-Tacoma ca să-i ia pe vânători.

***

Lui Storm nu-i plăcu Nate Rickson de cum îl văzu. Nasul lui borcănat îl făcea și mai gras.

– Ce-ai făcut, Talbot? spuse el bătându-l pe Jim pe spate. Ți-ai luat altă femeie pilot? Doamne, arată bine.

Până la Storm venea miros de trabuc și de băutură. Își puse mâinile în șold.

– Calmează-te, Rckson, spuse Jim. Se întoarse spre Storm. Ea e doamna Reynolds și va pilota avionul.

Sprâncenele stufoase ale lui Nate se ridicară de plăcere.

– Am o idee mai bună, Talbot. Pilotează tu și doamna va petrece cu noi în spate. Izbucni în râs și grăsimea tremura pe el.

Storm vru să se apere, dar Jim o prinse de braț.

– Dacă mai spui tâmpenii, Rickson, poți zbura spre Alaska singur. Ai înțeles?

– A, Talbot, ești un ticălos. Glumeam! O privi pe Storm. Îmi cer scuze, doamnă. Suntem doar un grup de petrecăreți care vor să se distreze. Rânji la ea.

– Nu sunt obișnuită să ascult asemenea prostii, domnule Rickson, spuse ea.

Spre surpriza ei, Jim îi luă partea.

– Storm și cu mine mergem să mâncăm, Rickson. Plecăm mâine dimineață la ora șase, să fiți aici cu bagajele voastre.

O împinse pe Storm spre clădirea administrației ca să înregistreze zborul de a doua zi. În cele din urmă, își luă mâna de pe cotul ei.

– De unde ai găsit jigodiile astea? întrebă ea.

– Majoritatea vânătorilor sunt la locul lor. Rickson și grupul lui sunt oameni de afaceri foarte bogați de pe coasta de vest și pleacă la vânătoare în fiecare an pe vremea asta. Dau petreceri douăzeci și cinci de ore pe zi. Când scapă de familiile lor, își fac de cap. Cred că e felul lor de a se descărca de stresul de la serviciu.

Storm dădu din cap, mergând lângă Jim.

– Sunt de nesuferit, comentă ea.

Jim o privi.

– Ei bine, obișnuiește-te. Bărbații ăștia vor să se distreze și, așa cum ți-am mai spus, pe aici femeile sunt considerate bune doar la un singur lucru și ăsta nu e să piloteze un avion.

– Mulțumesc că m-ai ajutat.

Zâmbi.

– Te-am văzut încleștându-ți pumnii. Nu-mi puteam permite să-i răspunzi.

Storm râse.

– Nici nu mi-am dat seama. Chiar crezi că aș lovi pe cineva? întrebă ea.

– Nu chiar. Cred că dacă n-ai încercat să mă lovești pe mine, după cuvintele aprinse pe care le-am schimbat, nu vei lovi pe nimeni.

Se priveau, atrași unul de celălalt. Expresia de pe fața lui Jim se îmblânzi. N-o deranja privirea ochilor lui cenușii. O făcea să se simtă bine, să fie bucuroasă că erau împreună.

– Se pare că vom sta împreună în seara asta. Nu-mi pot permite să-l las pe Rickson să te urmărească. După ce înregistrăm zborul, să luăm cina.

– Împreună?

– Se poate și alt fel?

– Păi… nu credeam că vrei…

– Îmi place compania ta, o întrerupse el. Nu-mi vine să cred că ești pilot.

Storm zâmbi, aruncându-și părul arămiu pe umeri într-un gest de sfidare.

– Bine, accept. Facem armistițiu pentru seara asta?

– De ce nu? Ajunseră într-o parcare. Se lăsa amurgul și norii se adunau peste Seattle.

– Unde stăm în noaptea asta? întrebă Storm în timp ce urcau în mașina închiriată.

– Bradford Outfitters are un motel închiriat pentru piloți și clienți.

Storm se încruntă.

– Asta înseamnă că Rickson va fi și el acolo?

– Din nefericire, da. Nu prea cred că vei dormi, cu petrecerile bețivilor.

– Minunat, murmură ea. Își mușcă buza de jos și-l privi pe furiș.

– Tu unde vei sta? întrebă ea.

Jim schimbă viteza și demară.

– Mă voi asigura că vei căpăta camera din fundul culoarului și eu voi sta la mijloc, între tine și ei.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Asta dovedește că femeile n-au ce căuta în treaba asta. Dacă erai bărbat, n-aveam de ce să-mi fac probleme.

– Dacă nu te-ai mai purta precum cavalerul salvator, ai afla că pot să-mi port singură de grijă.

O privi neîncrezător.

– Dacă ai fi venit singură să-l iei pe Rickson, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

– Îți faci prea multe griji. În plus, am supraviețuit ultimul an singură și m-am descurcat. Vroia să adauge: „Mai puțin cu tine… cu tine n-o scot la capăt!“ dar își ținu gura.

Opriră în fața unui restaurant și Jim coborî, așteptând-o. Storm zâmbi. Jim spusese fără favoruri și asta includea și deschiderea portierei. Storm îi deschise ușa restaurantului.

– Intră, spuse ea, abia stăpânindu-și râsul.

În curând erau la o masă și se uitau la meniu.

– Te-ai născut în Seattle? întrebă Jim.

– Da. Îți recomand picioare de crab sau homar.

– Dan vrea să ne hrănim bine când plecăm în delegație.

Storm se enervă.

– Atunci, ia un hamburger!

– Ești cam sensibilă, spuse el.

– Ba nu! șuieră ea cu obrajii îmbujorați. Îmi spui că nu pot servi friptură sau specialități marine, deci ce rămâne? Ești enervant!

Veni chelnerul și Storn se îndreptă brusc, cu brațele la piept, înfuriată. Jim o privea prietenos.

– Eu și doamna vom servi picioare de crab.

După ce chelnerul plecă, Storm se aplecă spre el.

– Ești imposibil!

Jim își despături șervețelul, privind-o.

– Știi că ești simpatică atunci când te înfurii? Cred că o să te sâcâi mai des. Îi zâmbi.

– Chiar vrei să mă enervezi? întrebă ea.

Jim ridică din umeri.

– Nu.

– Atunci, de ce mi-ai spus că nu putem servi friptură sau specialități marine?

– Deoarece nota de plată ar fi fost prea mare. Apoi mi s-a făcut milă de tine cum tânjeai după crab.

– Pe naiba. Nu accept nimic de la tine, Jim Talbot. Auzi ce-ți spun?

Zâmbi.

– Clar și răspicat. Acum calmează-te. Lumea te privește.

Storm bău o gură de apă, sperând să se răcorească. Nu reuși, dar tăcu din gură.

– Așa e mai bine, murmură el. Serviră salata. Storm înfipse furculița în salata verde și în roșii. Se lăsă tăcerea și-l ignoră.

– Ia spune-mi, cu un temperament ca al tău, cum a rezistat căsătoria ta patru ani?

Storm îl privi uimită de tonul lui cald.

– Poftim?

– Fostul tău soț era una din două. Ori era mielușel, ori te enerva până ce-i răspundeai? Cum era?

Lăsă furculița jos, ștergându-se la gură.

– De ce vrei să știi?

– Mă interesează ce fel de bărbați îți plac.

Se gândi o clipă, privindu-l cum ar privi o mangustă o cobră. Simțea că era sincer. Dar până acum nu se înțeleseseră. Oare îl interesa persoana ei?

– A doua variantă, admise ea și se întoarse la salată, stingherită că el ghicise.

– Semeni cu un avion militar, suplă și puternică. Dacă nu ești pilotată bine, te autodistrugi, spuse el.

– Mulțumesc, răspunse ea acru.

Jim zâmbi.

– Hei, era um compliment. Nu oricine poate pilota un avion cu reacție. E delicat, fragil, cu motoare puternice. Așa ești și tu. Majoritatea bărbaților ar fi

distruși de energia ta sau ar încerca să te îmblânzească. Îi luă mâna. Un bărbat n-ar trebui să te înfrângă ca să fii a lui.

Îl privi fără cuvinte. Înghiți în sec, abținându-se să nu plângă.

– Te lovea? întrebă Jim.

Storm abia își mai stăpânea lacrimile.

– Te rog, las-o baltă! șopti ea.

Jim se îndreptă, privind-o în ochi.

– Îmi pare rău… N-am vrut să te supăr. Vroiam să știu doar de ce ești atât de ostilă.

– Sigur. Presupun că ești și psihanalist.

Jim zâmbi.

– Deși mulți nu cred asta, sunt un fin psiholog. Mă interesează piloții mei și ești una dintre ei. Vroiam să știu cum ai reacționa în situații de criză.

Storm își pierduse pofta de mâncare.

– Semeni cu un chirurg care taie oameni doar ca să vadă cum funcționează. E oribil.

– Iar începi. Calmează-te, spuse el. Nu mă distrează să te privesc gata să plângi pentru că am vrut să știu adevărul. Îmi pare rău. Scoase o batistă din buzunar. Șterge-ți ochii.

Storm clipi, stăpânindu-și lacrimile. Luă batista și se șterse la ochi. Crabii sosiră. Jim începu să mănânce. O privi.

– Mai bine ai mânca.

– Nu prea mi-e foame.

Jim oftă.

– Poate vei fi supărată în următoarele trei luni, dar va trebui să mănânci. Sezonul de vânătoare e dificil. Vom dormi doar între patru și șase ore. Învață să mănânci pe fugă. Hai, servește-te. Ești palidă.

Privi picioarele de crab. Mirosul o îmbia, dar stomacul îi era crispat de pe urma conversației pe care o avuseseră. Începu totuși să mănânce. Jim era delicat cu ea și Storm vroia să știe mai multe despre el.

***

Motelul era o clădire somptuoasă cu trei etaje, lângă un lac. Dan Bradford nu era risipitor, dar avea gust. Îl urmă pe Jim la etajul trei și așteptă să-i deschidă ușa:

– Asta-i camera ta. Fă-ți somnul de frumusețe. Mă voi asigura că bagajul lui Rickson va fi urcat în avion mâine.

Storm se încruntă.

– Și presupun că-i vei spune lui Dan că nu mi-am făcut treaba și voi primi o bulină neagră. Nu, mulțumesc, Talbot. Vin cu tine. Trecu pe lângă el.

Brusc, fu înșfăcată. Storm își puse brațele pe pieptul lui larg. Jim se aplecă.

– Ce-i cu tine, Reynolds? Nu vrei să te îmbrățișez puțin?

Încercă să se elibereze, dar el o ținea strâns.

– Dă-mi drumul!

– Când te vei calma, șopti el. Acum, stai așa!

Nu-i venea să creadă. Strânsoarea lui se îmblânzi și o luă de umeri.

– Așa e mai bine. E felul meu de a-mi cere scuze că te-am supărat mai devreme. Pari obosită după interogatoriul meu. Îi dădu drumul și oftă. Trebuie să am grijă ce vorbesc cu tine. Dar ar grijă, Storm. Nu vreau să te fac să greșești. N-aș face asta. Ai încredere în mine.

Apropierea lui o tulbura și se îndepărtă.

– Să am încredere în tine? Când tu vrei să mă dai afară? Cum aș putea să am încredere în tine?

Jim își trecu distrat mâna prin păr.

– Ai dreptate. Dar știu că ești sensibilă!

– Din cauza ta! Nu vroia să plângă din nou. Nu în fața lui! Își mușcă buza de jos.

Jim se îmblânzi.

– Voi încerca din răsputeri să-ți schimb părerea despre mine. Acum, culcă-te. Ne întâlnim în restaurant să luăm micul dejun la șase dimineața. Noapte bună.

Capitolul 4

Pe la unu dimineața, zgomotul de pe culoar o trezi pe Storm. Chiote și țipete de femei o făcură să se ridice în capul oaselor. Se încruntă și-și frecă ochii. Deși scandalagiii intraseră într-o cameră, zgomotul se auzea. Își spuse că nu mai putea dormi.

După ce îmbrăcă niște blugi comozi și un pulover, Storm luă pe ea o jachetă de lână și privi pe coridor. Nu era nimeni și alergă ușor pe scări. Îndesându-și mâinile în buzunarele jachetei, își dădu seama că trebuia să treacă pe lângă bar ca să ajungă la ușa din față, care dădea spre lac. Muzica stridentă o deranja. Câțiva membri ai grupului lui Rickson stăteau la o masă, cu pahare de băutură în față. Storm îl văzu pe Jim Talbot și încremeni. Ce făcea el aici? Dar nu era treaba ei și se grăbi spre malul lacului.

Apa care clipocea o calmă și inspiră profund, strângându-și mai bine jacheta pe ea. Luna plină

lumina norii. O luă pe malul nisipos, bucuroasă să scape de gălăgia motelului. Găsi o scoică frumoasă în nisip și o luă, frecând-o în mână. Era atât de captivată de frumusețea lacului, încât nu auzi pașii care se apropiau până când ajunseră la câțiva metri de ea.

Ochii lui Storm erau speriați. Văzându-l pe Jim Talbot, teama îi pieri și se încruntă.

– A, tu erai.

Jim zâmbi. Mânecile cămășii erau suflecate până la coate. O privea în tăcere.

– N-ai fi spus asta dacă era Rickson sau un prieten de-al lui.

Storm râcâi cu vârful pantofului în nisip, intrigată de tonul lui degajat. Zâmbea. Îi amintea de un lup care încolțise prada și știa că nu va trece mult timp până s-o înșface.

– Nu, probabil le-aș fi spus vreo câteva, fu ea de acord și apoi se întoarse, mergând încet. Jim o însoți, la câțiva centimetri distanță. Storm îl privi cu prudență.

– De ce nu te întorci la clienții tăi? Se pare că vă distrați.

– Mă acuzi? o tachină el.

– Nu.

– Face parte din slujbă să am relații cu clienții. Ca să ni-i păstrăm. Ar trebui să faci și tu la fel.

Ochii lui Storm scăpărară.

– S-o crezi tu! Dan Bradford nu mi-a spus să fac asta!

– Iar exagerezi. Râse și o întoarse cu fața spre el. O ținea de umeri și ea se înfioră.

– Ce înseamnă „să ai relații cu clienții“? întrebă ea.

– Să bei câteva pahare, să-i asculți sporovăind, să-i perii puțin și apoi să te scuzi.

– Sigur. Și să-i las să pună mâna pe mine.

– Tot ce e posibil. La urma urmei, vânătorii sunt obișnuiți cu piloți bărbați. Trebuie doar să râdem la glumele lor, să-i batem pe spate și să bem câteva beri. E greu de spus cum vor reacționa în fața unei femei atrăgătoare. Se încruntă, apoi îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz. Știi, și pe întuneric ești frumoasă. Părul tău are reflexe aurii.

Buzele lui Storm se întredeschiseră în timp ce degetele lui îi mângâiau tâmpla, obrazul și bărbia, pe care i-o ridică.

– Storm… spuse el blând. Ce nume sălbatic. Îi atinse buzele cu gura. Blând, ca și cum ar fi fost o floare rară, exotică, îi gustă buzele, urmându-le conturul. Îi ținea capul în mâini.

– Mmm, ai gust de miere, șopti el.

Inima îi bătea cu putere și simți cum i se înmuiau genunchii în timp ce el o săruta din nou. Își puse mâinile după gâtul lui, cu degetele în păr. O cuprinse o căldură plăcută. Un geamăt de plăcere îi scăpă în timp ce sărutul lui devenea mai profund și o strângea în brațe.

Storm se topea în brațele lui, simțindu-i coapsele puternice. Oftă când gura lui se îndepărtă. Ochii lui cenușii ardeau de pasiune.

– Doamne, spuse el, te vreau…

Inima lui Storm bătea nebunește și simțea o durere înăuntrul ei. Îl privea în tăcere cum vorbea, dar nu înțelegea ce spunea. Își auzea numele și se înfioră. Închise ochii.

– N-am mai întâlnit o femeie ca tine, spuse el. Ai un nume rar și frumos. Îi luă bărbia în palmă, forțând-o să-l privească. Cine ți-a dat numele ăsta? E destul ca să înnebunească orice bărbat.

Genele ei fluturară.

– Tatăl meu. Era unul dintre piloții care transporta poșta peste Munții Stâncoși. Într-o noapte, a trecut printr-o furtună ca să se întoarcă acasă. Mama mea era teribil de îngrijorată și-l aștepta la aeroport. În noaptea aceea am fost concepută, după ce ajunsese în siguranță acasă. N-au uitat acea noapte.

Mâinile lui Jim o mângâiară pe spate, încântând-o, și-și puse capul pe pieptul lui. Jim oftă.

– Un nume de neuitat pentru o femeie de neuitat, spuse el blând.

Cu greu, se desprinse de ea și-o privi.

– Ești blestemul și binecuvântarea mea, Storm.

O cuprinseră fiori la auzul numelui său. Preocupată de senzațiile pe care le simțea, nu înțelegea ce spunea el. Îl privea confuză. În cele din urmă, își găsi vocea.

– Am fost blestemul unui bărbat, ajunge. Vreau doar să-mi fac meseria și să zbor. Jim îi dădu drumul.

– Un bărbat care te-ar considera un blestem trebuie să fie nebun. Ai nevoie de dragoste și tandrețe… ca o floare. Îți exprimi emoțiile în privire. Îmi place asta. Zâmbi. Dacă nu ești tratată bine, te mânii. Hai, e aproape ora trei. Rickson și ai lui probabil că sunt suficient de beți ca să doarmă. Poate mai tragem un pui de somn. Se întoarseră la motel.

La ușa camerei, Jim se opri:

– Arăți bine, oricât de puțin ai dormit… ai ochi albaștri și limpezi. Hai, intră cât mă mai pot abține.

Avea un nod în gât.

– Așteaptă… Jim… nu înțeleg.

– Ce?

– Tu… sărutul… vreau să spun.

Zâmbi, privind-o malițios.

– E prima dată când te-am lăsat fără cuvinte. Zeița irlandeză a furtunii n-are cuvinte. Voi ține minte. Data viitoare când te vei înfuria, te voi săruta și gata.

Storm râse. O tachina cu afecțiune. Îi evită privirea, neputând suporta tandrețea lui.

– Acum vroiai să mă concediezi și apoi… Ridică din umeri. Apoi mă săruți. Spui că sunt imprevizibilă. Tu cum ești?

Jim se sprijini de ușă, zâmbind.

– Știi, e vina ta, o tachină el, apoi deveni serios și-o privi în ochi. Nu pot să explic, Storm. N-am plănuit asta. De fapt, nici n-am vrut să te sărut.

Ochii lui Storm se măriră.

Jim oftă.

– Dar nu-mi pare rău. Și nu voi promite că nu se va mai întâmpla. Suntem două paradoxuri, Storm. Mai ales tu… Râse forțat. Totul a fost în regulă până ai intrat în biroul meu, gata de ceartă. Și acum, iată-ne. Lucrurile s-au schimbat…

Fără să mai spună nimic, se întoarse și porni spre camera lui. Deschizând ușa, o mai privi o dată și dispăru înăuntru.

Storm descuie cu mâini tremurânde și intră în camera ei. Gânduri și sentimente confuze o cuprinseră în timp ce se dezbrăca și-și punea furoul. Stătea cu capul pe pernă, privind tavanul. Ce complicată devenise viața ei!

Lucrurile se schimbaseră, se gândi ea analizând sentimentele și emoțiile pe care Jim Talbot i le trezea. Amintindu-și vocea lui, inima i se umplea de bucurie, dar se controlă. În cele din urmă, perplexă și obosită, Strom adormi, visându-se în brațele lui Jim Talbot.

***

Primul lucru pe care i-l spuse Jim în restaurant, dimineața următoare, fu:

– Nu pari să fi stat trează jumătate de noapte.

Storm zâmbi și sorbi din cafeaua fierbinte.

– Am mai dormit o oră. Tu?

– Și eu la fel.

– Dăm cu banul cine pilotează pe drumul de întoarcere?

– Fă-o tu. Așa voi putea să-l supraveghez pe Rickson.

Storm dădu din cap, privindu-l pe deasupra ceștii. Se purtau altfel în dimineața asta? Poate că era prea obosită. Dar când privirile li se întâlneau, inima îi bătea mai tare și se simțea ca o fată de optsprezece ani.

Degetele puternice ale lui Jim mângâiau cana și Storm și le imagină pe trupul ei. Dar femeia precaută de treizeci și doi de ani care suferise patru ani de căsnicie, se revoltă. Nu se învățase minte? Stomacul i se crispă de amărăciune. Temându-se de Jim Talbot, vroia să ridice un zid de apărare împotriva lui. Dar inima n-o asculta.

Storm puse ceașca jos și-l privi pe Jim.

– Când plecăm?

– Ce? Nu servești micul dejun?

– Nu, doar cafea.

– Bine, zeiță irlandeză a furtunii, să sperăm că Rickson și prietenii lui sunt prea mahmuri ca să ne mai facă probleme.

Puțin mai târziu, stând în cabina avionului și ascultând râsetele dezmățate și glumele deocheate ale lui Nat Rickson și ale prietenilor lui, Storm îl privi îngrijorată pe Jim.

– Se pare că rugăciunile noastre n-au avut efect, comentă ea.

Jim deschise un termos și turnă cafea.

– Poate că ar fi trebuit să ne rugăm în vecinătatea lor.

Storm luă cafeaua. Rickson cânta fals, legănându-și sticla de whisky în timp ce tovarășii lui băteau din palme. Nasul lui era mai roșu în dimineața asta. Storm se aplecă și șopti la urechea lui Jim:

– Arată ca renul cu nasul roșu, Rudolph. Îl putem folosi ca lumină de semnalizare.

Jim zâmbi.

– Aș vrea să-i leg fundul de coada avionului.

Storm râse, întinzând paharul de unică folosință pentru o nouă porție de cafea. Și-l imagină pe Rickson legat de coada avionului, ca niște rufe puse la uscat.

Călătoriră fără peripeții. Storm ateriză pe Aeroportul Internațional din Anchorage și rulă avionul spre familiara clădire Bradford. Trebuia să realimenteze și apoi să zboare la Baza Cinci.

Cerul era turcoaz, vântul bătea dinspre vest, rece. Jim coborî cu majoritatea pasagerilor și Storm începu verificarea avionului, ignorând strigătele vânătorilor.

– Hei, păpușă…

Se smuci când o mână o prinse de umăr. Rickson se aplecă asupra ei, mirosind a whisky.

– Te-am urmărit, păpușă, și cred că ai clasă. Rânji, frecând-o pe brat.

Fața lui Storm era palidă de furie. Cabina era mică, n-aveau loc de lupte libere. Se răsuci și ajunse cu spatele la manșă.

– Pleacă dracului de aici, Rickson, mârâi ea.

El se întinse după ea.

– Ah, păpușico, nu te lași ușor. Hai să ne distrăm. Nu vrei să stai o săptămână cu noi la Baza Cinci, în loc să pilotezi?

Cum mâna lui se apropia, cuprinsă de frică, Storm îl lovi cu carnetul de bord.

Rickson țipă și-și frecă mâna.

Storm era cuprinsă de panică. În timp ce Rickson înjura, se repezi la trapă. Dar trupul mătăhălos al vânătorului îi tăie calea și căzu. Se chinui să se ridice în picioare.

– Nu scapi de mine! strigă Rickson și încercă s-o prindă.

Storm se dădu înapoi. Călcâiul îi alunecă și se lovi la cap. Încercă să-și recapete echilibrul, dar căzu pe ușă afară.

Mâini puternice o prinseră în aer și știu că erau ale lui Jim Talbot.

– Stai unde ești, tună Jim spre Rickson. Acesta îl privea speriat.

– N-am făcut nimic! Târfa s-a dat la mine. Întreabă-i pe ceilalți dacă nu mă crezi, adăugă el ducând sticla de whisky la gură.

Jim înjură și-o lăsă jos pe Storm.

– Storm? Te simți bine? întrebă el dându-i părul la o parte. Răspunde-mi! șopti el.

Storm înghiți în sec și lacrimi calde îi curgeau pe obraji. Își cuprinse fața în mâini, tremurând incontrolabil.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Oscelot, venind dinspre mulțimea care se adunase.

Jim i-o încredință pe Storm.

– Ai grijă de ea o clipă, ordonă el și se îndreptă spre Rickson.

– Hei! Strigă vânătorul, dându-se înapoi. N-am făcut nimic, la dracu! Ia-ți mâinile de pe mine!

***

Storm stătea morocănoasă în biroul lui Jim Talbot, cu o ceașcă de cafea cu whisky în mână. Oscelot o condusese acolo și apoi închisese ușa ca să poată fi singură. Închisese ochii, simțindu-se mizerabil. Era chiar felul de incident pe care Jim îl va relata ca probă că nu era potrivită să piloteze.

Își trase genunchii la gură. Se terminase, știa. Câți oameni văzuseră scena? Și-i amintea pe Oscelot, Ray Leeper și idiotul de Danziger. Mai trebuia doar ca Dan Bradford să audă de asta. Storm oftă. Nu mai conta. Bradford va fi îngrijorat. Poate că Jim avea dreptate, la urma urmei. Poate că nu-i putea stăpâni pe vânători. Poate că nu era potrivită pentru slujba asta.

Deschise ochii. Măcar dacă… Măcar dacă n-ar fi reacționat atât de puternic. Ar fi trebuit să-și păstreze controlul și să-l convingă s-o lase în pace. Simțea un gust amar în gură.

De câte ori încercase să discute cu Jack când îl apucau furiile? Și ce rezolvase? Nimic.

Storm își înăbuși un suspin. Jack n-o lovise niciodată. Brutalitatea lui consta în a o lua cu forța la fiecare două-trei luni. Îi fusese imposibil să lucreze douăsprezece-paisprezece ore zilnic și să încerce să-și salveze căsnicia. Jack o acuza că era frigidă. Ura să se gândească la mâinile unui bărbat pe trupul ei. Cu excepția celor ale lui Jim Talbot. Era magic… Însemna că mai avea o șansă să se vindece.

Ușa se deschise și se închise, dar Storm stătea cu fața în palme rușinată.

– Storm?

Încercă să-și oprească lacrimile.

– Tremuri. Hei, privește-mă. Jim îi luă ceașca din mână și o puse pe birou. Ușor, îi ridică bărbia. Îngenunche în fața ei. Rickson mi-a spus totul. Nu se va mai întâmpla. Îți promit…

Îl privi deznădăjduită, cu buzele întredeschise, tremurând.

– Mai dă-mi o șansă, spuse ea. Vreau să păstrez slujba asta! Nu știu de ce am reacționat.

Jim o mângâie pe obraz.

– Ai reacționat așa din cauza amintirilor din trecut, nu-i așa? Uită-te în ochii mei, Storm. Spune-mi adevărul.

– Da, suspină ea. Îmi amintea de…

– Vino aici, o întrerupse el, și o ridică în picioare, îmbrățișând-o.

Atingerea lui blândă pe păr îi făcu lacrimile să izbucnească. Plângea fără reținere în brațele lui protectoare, până când frica îi pieri. Auzea un avion decolând, vântul bătând în fereastră și bătăile inimii lui Jim.

– Te simți mai bine? o întrebă el.

– Da, recunoscu ea.

– Storm, nu vreau să crezi că slujba ta e în pericol din cauza celor întâmplate. Mă auzi? N-a fost vina ta…

– Te rog, hai să nu mai vorbim, îl rugă ea, depărtându-se. Se așeză pe scaun, încercând să-și pună în ordine gândurile.

Jim se sprijinea de birou, taciturn.

– Într-o zi, murmură el, vom vorbi despre trecutul tău.

Ochii lui Storm se măriră.

– Am spus că nu se va mai întâmpla! De ce nu mă crezi? Sau toți clienții sunt ca Rickson? Trebuie să iau lecții de karate ca să mă apăr de aceste animale?

Jim mirosi conținutul cești ei și i-o înmână.

– Mai bea, îi ordonă el.

Storm înghiți, adulmecând whiskyul.

– Calmează-te Storm. Ceea ce s-a întâmplat azi nu e ceva obișnuit. Ai fost la ședința de luni dimineața. Dan ne-a vorbit despre aceste grupuri de vânători, și doar despre acesta ne-a avertizat. Asta nu-ți spune că majoritatea grupurilor de pescari, fotografi și vânători nu sunt ca cel al lui Rickson?

– Minunat, murmură ea. Am noroc.

Jim zâmbi.

– Se pare că pacientul va supraviețui. Ți-a revenit simțul umorului.

– E singurul lucru care m-a ținut la un loc, spuse ea.

– Nu cred că va trebui să iei lecții de karate. Te-ai descurcat cu carnetul de bord. I-ai rupt un deget.

Storm se ridică în picioare.

– O, nu! Ne va da în judecată?

– Nu. Personal, cred că a meritat-o. E la mâna dreaptă, așa că nu va mai vâna sezonul ăsta. Poate că se va gândi de două ori înainte să mai bruscheze o

femeie. Nu fi îngrijorată. Vânătorii semnează un angajament înainte de a zbura cu compania noastră. E atât de îngrijorat că-l poți da în judecată, încât n-o va face.

Umerii ei se relaxară.

– Poate că se va feri de carnete de bord manevrate de femei?

– Așa e. Oscelot te va duce cu mașina acasă și mâine vei fi liberă. Voi duce grupul lui Rickson la Baza Cinci și-l voi lua pe Dezinger copilot. A fost greu pentru tine. Vino miercuri la opt dimineața și vei duce provizii la baze, ca să te obișnuiești.

Lui Storm nu-i venea să creadă.

– Deci, nu mă dai afară?

– Nu. Dacă vrei să continui.

– Vreau… foarte mult. E un nou început în viața mea…

– Știu, spuse el blând și cred că înțeleg de ce. Ne mai vedem. Odihnește-te.

Capitolul 5

Stella privi programul piloților, în timp ce Storm se sprijinea de zid citind lista cu pasageri pentru următoarea ei cursă. Secretara se încruntă și-o privi.

– Știu, scumpo, te-ai spetit muncind în ultimele săptămâni.

Storm o privi absentă, preocupată de datele pe care le ținea în mână.

– Poftim? A, misiunile? Nu e așa în fiecare sezon de vânătoare?

– Sigur, răspunse Stella, urmărind foaia cu programul piloților. Dar ai zburat cu aproape o treime mai mult decât ceilalți piloți.

Storm ridică din umeri și zâmbi slab.

– Cred că Jim vrea să afle dacă fac față presiunii.

– N-a mai făcut asta cu alți piloți.

– Nu erau femei, spuse Storm.

– Dacă mă întrebi pe mine, e ridicol! Ai dovedit că ești un bun pilot. Și uite ce ai slăbit. Cred că ai pierdut cinci kilograme… Dragă, te vei îmbolnăvi dacă nu spui nimic. Vorbește cu Dan. Îți va face un program mai lejer. Nu e cinstit.

Storm nu prea auzi cuvintele pline de îngrijorare ale Stellei. Deși îi venea greu să recunoască, cearta cu Rickson probabil că-l influențase pe Jim. Oftă, lăsă raportul jos și privi pe fereastră. Copacii roșii, portocalii și maro contrastau cu verdele pădurilor de pini și molizi de pe pantele de lângă Anchorage. Gândindu-se la Jim, îi trecu un junghi prin inimă. De ce se gândea mereu la el? Era un pericol pentru ea și se simțea nesigură în prezența lui.

După incidentul cu Rickson, nu prea-l mai văzuse pe Jim. N-o mai lua cu el peste tot. În ultimele două săptămâni aflase unde erau toate bazele și transportase multe grupuri de vânători în sălbăticia Alaskăi. Zburase aproape cu toți piloții, dar niciodată cu Jim.

Nu mai fusese deranjată de alt vânător și începuse să se obișnuiască să stea printre bărbați. Poate că Jim avea dreptate. Nu se putea descurca în orice situație, dar se descurca în majoritatea lor.

– Îmi faci o favoare? întrebă Stella.

– Sigur.

– Vezi ușa aia? Dă într-un coridor ce duce la o mică magazie, unde țin consumabilele. Mi s-au terminat

panglicile de la mașina de scris. Vrei să-mi aduci câteva? Nu pot să mă duc eu, pentru că aștept un telefon important pentru domnul Bradford.

– Cu plăcere. Mai e o oră până vine grupul următor de vânători.

– Dacă aș fi mai ordonată, aș ține panglicile aici, dar nu-ți va lua mult timp, spusese Stella râzând.

Râse și Storm. Știind cât de ordonată era Stella, se gândi că-i va lua cel puțin cinci minute să cotrobăiască după panglici.

De fapt, îi luă douăzeci de minute. Luând cutia cu panglici în mâna dreaptă, bâjbâi înapoi pe coridorul întunecos. Se auziră voci și Storm încetini. Recunoscu vocea lui Jim Talbot și inima i-o luă razna. Aproape că striga la Dan Bradford. Storm se opri și ascultă.

– Stella, du-te să iei prânzul. Eu și Jim avem ceva important de discutat.

– Sigur, domnule Bradford.

– Vreau s-o dai afară, se auzi vocea lui Jim.

– Trebuie să ai un motiv bun, Jim.

– Nu face față.

– Da? Stella mi-a arătat raportul. Aș spune că o aglomerezi cu zborurile.

– Cred că nu rezistă. Dan, mai avem opt săptămâni încărcate.

– A întârziat la vreun zbor?

– Nu.

– Sunt plângeri de la pasageri?

Jim ezită și Storm simți că era mânios.

– Nu, la dracu! Dan, mă mândresc cu faptul că știu să apreciez corect oamenii. Ți-am dovedit-o de multe ori când ai spus că un pilot e bun și eu am spus nu. Mereu am avut dreptate.

– Așa e. Ai avut dreptate. Storm strânse cutia la piept.

– Jim, spuse Dan, cred că judecata ta e influențată de altceva. Storm îți amintește de Heather.

Tăcerea deveni apăsătoare și Storm înțepeni, temându-se să se miște. Cine era Heather? Era tulburată. Fusese Heather altă femeie pilot care nu fusese în stare să facă față cerințelor lui Jim?

– Să nu îndrăznești să amintești de ea, răspunse Jim mânios.

– De ce nu? Era fiica mea.

– Era soția mea!

Storm era uimită. Soția lui Jim! Nici nu știuse că fusese căsătorit. Unde era Heather acum?

– Storm seamănă mult cu Heather, continuă Dan. Are același talent la pilotat și e încrezătoare.

– Asta a ucis-o pe Heather! explodă Jim.

– Calmează-te, Jim. Știm amândoi că a fost o furtună neașteptată, nu priceperea a fost de vină.

Storm auzi pe cineva mergând apăsat prin birou și se îngălbeni de frică. Jim fusese căsătorit! Cu fiica lui Dan Bradford! Nu-i venea să creadă. Înghiți în sec. Nu era de mirare că Jim vroia să scape de ea! Apoi își dădu seama de ceva și mai înspăimântător. Lui îi păsa mult de ea dacă se înfuria așa la acuzațiile lui Dan Bradford. Închise ochii. Tâmplele îi zvâcneau.

– Uite ce e, spuse Dan Bradford. Am prea multă nevoie de Storm ca s-o alung doar pentru că te face să suferi. Uită trecutul, Jim. Știu cât de mult ai iubit-o pe Heather. Amândoi am iubit-o. Dar o femeie, mai ales Storm, se poate descurca în slujba asta la fel ca un bărbat.

Din nou se lăsă tăcerea și Storm auzi pași. O ușă se deschise.

– E ultimul tău cuvânt, Dan?

– Da. Storm rămâne.

– Uiți că mai are două luni de probă.

– Așa e. Și dacă nu se vă întâmpla ceva neobișnuit între timp, sunt sigur că va trece testul. E un bun pilot. De ce să nu-i dăm șansa s-o dovedească? N-o poți concedia doar pentru că-ți amintește de Heather.

Ușa se închise și Storm așteptă. Apoi îl auzi pe Dan oftând și îndreptându-se spre biroul lui. Mai așteptă cinci minute înainte să iasă. Puse panglicile pe biroul Stellei, își puse pe ea combinezonul și ieși, ducându-se spre turnul de control.

***

Storm lăsă o familie de trei persoane la Baza Patru, lângă munții Talkeetna, unde intenționau să pescuiască păstrăvi. Băiatul palid de cinci ani arăta nefericit și Storm verifică antecedentele medicale ale familiei. Louise Callings vârî capul pe ușă.

– Avem de toate, Storm. Ne aduci proviziile peste trei zile?

– Da. Fiul vostru, Bobby, se simte bine? E cam palid.

Louise își dădu părul la o parte de pe față.

– Abia i-a trecut gripa acum câteva zile și cred că această călătorie l-a obosit. Își mușcă buza și continuă: i-am spus lui Frank să mai aștepte câteva zile, dar… Știi cum sunt pescarii. Abia așteaptă să plece la pescuit.

– Vrei să-ți dau niște aspirină pentru Bobby? Preventiv.

– Ar fi minunat, Storm. Mulțumesc. Ce bine că ești femeie! Bărbații nu înțeleg grijile noastre.

Storm se gândea la Louise, dar zburând spre Anchorage, își reaminti conversația din dimineața aceea dintre Jim și Dan. Dan spusese că poate rămâne. N-avea decât să aibă rezultate și să ignore

atitudinea lui Jim. Inima i se strânse când își dădu seama că-i era imposibil. Pe pista de aterizare, îngrijorarea îi crescu. Își putea uita problemele doar când zbura.

Simți un gol în stomac atunci când îl văzu pe Jim Talbot în biroul din față. Merse mai încet, sperând că el va pleca până ajungea ea acolo. Stella îi zâmbi când intră. Jim o privi încruntat.

– Familia Callings s-a instalat bine? întrebă Stella veselă.

Storm dădu din cap că da, încercând să ignore prezența lui Jim.

– Da, răspunse ea încet, luând câteva hârtii și încercând să le completeze.

– Pari îngrijorată, comentă Jim. Se întoarse spre ea, cântărind-o din priviri.

Storm deschise gura, apoi o închise. Se purta ca o adolscentă! Își mușcă buzele și spuse:

– E vorba de băiatul lor, Bobby. Abia i-a trecut gripa. Părerea mea e că ar fi trebuit să mai aștepte.

Chiar și ea își dădu seama că era țâfnoasă. Era mânioasă pe el și se simțea. Era atât de frumos, de tulburător. O durea că vroia ca ea să plece.

Storm se întoarse brusc, își luă hârtiile și se așeză pe un scaun, completându-le. În timp ce i le întindea Stellei, Jim spuse din spatele ei:

– Ia-ți liber restul zilei, Storm. Îl pun pe Danziger să-ți preia ultimul zbor. Pari obosită.

Storm se întoarse încet. Mâinile îi transpiraseră, dar își controlă vocea.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea rece, îmi voi îndeplini datoria.

Jim o studie nemulțumit. Tensiunea creștea. Stella se scuză și-i lăsă singuri.

– Îți ordon să stai acasă, spuse Jim.

Ochii lui Storm se îngustară de frustrare.

– De ce? Ca să scrii pe foaia mea că am fost prea obosită ca să-mi fac treaba și să ai o scuză să mă dai afară? Nu, mulțumesc, Talbot. Mă voi descurca.

Vru să treacă pe lângă el, dar el o întoarse, prinzând-o de braț.

– Ce ai? mârâi el, dându-i drumul.

– Vrei să scapi de mine. Tremura. Să nu negi. Te-am auzit cum te-ai certat cu Dan azi dimineață.

Ochii lui cenușii se întunecară și Storm făcu un pas înapoi, simțindu-se brusc slabă și vulnerabilă în fața mâniei lui.

– Ne-ai auzit vorbind? întrebă el.

– Da. Crede-mă, n-am vrut. M-am dus la magazie să-i aduc Stellei niște panglici pentru mașina de scris și când m-am întors, vă certați. În legătură cu mine.

Jim oftă.

– Interpretezi greșit, Storm.

Vroia să râdă, dar îi era teamă că nu va ieși decât un sunet gâtuit. Înghiți în sec și-și ridică bărbia, înfruntându-i privirea.

– În câte feluri poți interpreta că vrei să plec de aici?

– Nu înțelegi, la dracu! Spuse el punându-și ușor mâinile pe umerii ei.

Storm încercă să se elibereze, dar degetele lui o țineau strâns.

– Ce e de înțeles? Acum dă-mi drumul!

Degetele lui o strânseră mai tare, obligând-o să se liniștească. Apoi mâinile lui se relaxară. Era greu să rămână coerentă în apropierea lui. Storm îi simțea mirosul masculin și amețea. Își aminti de prima dată când o ținuse. Vroia să-i simtă brațele în jurul ei, s-o îmbrățișeze. Vroia gura lui pe buzele ei. Gemu ușor în timp ce emoțiile o copleșeau, lăsând-o fără apărare. Pe de o parte îl ura, pe de alta…

Storm inspiră repede, la gândul neterminat. Doamne, se îndrăgostise de Jim Talbot? Ochii i se măriră când se gândi la asta. Jim o privea, cu trăsăturile schimbate, de ce? De teamă? Era frustrată. De ce era el atât de greu de citit?

– Nu înțelegi de ce nu vreau să lucrezi aici, spuse el pe nerăsuflate.

– Atunci, explică-mi!

Jim înjură și o scutură ușor.

– Nu pot. Nu încă.

– Minunat! Ce, sunt un copil prost care nu înțelege vocea rațiunii?

Vocea lui se îmblânzi.

– Nu, Storm. Dacă îți spun, s-ar putea să fugi…

Era ridicol. O cuprinse furia.

– Să fug? țipă ea. Ce tot spui acolo? Nu mai înțeleg nimic.

Jim zâmbi și-i atinse blând obrazul.

– Zeița mea neîmblânzită a furtunii, când va veni timpul, îți voi explica tot.

Nu era mulțumită de explicația lui, deși atingerea lui o făcu să tremure.

– Pune-te în locul meu, Jim, îi ceru ea. Cum te-ai simți dacă aș vrea să te dau afară? Și dacă după aceea ți-aș spune că te dau afară din motive pe care e mai bine să nu le știi? Storm se smuci și ieși pe ușă luând-o spre mașina ei. Trebuia să se îndepărteze de el!

Auzi ușa trântindu-se în spatele ei și se întoarse la timp să se ferească de Jim.

– Nu mă atinge! strigă ea.

El se opri, respirând greu.

– Îmi vine greu să n-o fac. Vei asculta vocea rațiunii?

– Ce rațiune? Ești plin de secrete!

Vântul era rece și Storm tremura, strângându-și haina pe ea. Jim își dădu la o parte părul de pe frunte. Era enigmatic. Storm era epuizată.

– Calmează-te, Storm.

– Dacă n-ai mai vrea să-mi iei slujba, aș fi mai calmă.

– La dracu', gândește-te puțin. Vreau să pleci de la Bradford, dar vreau să rămâi aici, în Anchorage!

Îl privi perplexă.

– De ce? Nu înțeleg. De ce vrei să rămâ în Anchorage, dar să nu lucrez la Bradford? Era frustrată.

– Nu-i dai unui bărbat nici o șansă, nu-i așa?

– Șansă pentru ce?

În clipa următoare, era în brațele lui. Se simțea la discreția lui. Un mic sunet disperat îi ieși de pe buze și încercă în van să scape.

– Storm, șopti el aspru, sărutând-o. Îi desfăcu buzele. Mâinile și gura lui îi spuneau ceva ce înțelegea. Gemu de plăcere și genunchii i se înmuiară.

Uită de tot și de toate. Simțea parfumul lui masculin de mosc. Pielea lui aspră pe fața ei o făcu să tremure de plăcere. Gura lui făcu să-i piară orice urmă de mânie. În cele din urmă, Jim o privi. Inimile lor băteau în același ritm și-l privea uimită. Jack n-a sărutat-o niciodată așa. Fusese o relație călduță în comparație cu aceasta.

– Poate că ar trebui să-ți dovedesc mai degrabă decât să-ți spun, șopti Jim. Zâmbi. Vreau să-ți spun atât de multe, Storm. Dar nu cred că vei face față. O sărută din nou. Țin la tine, Storm. Îmi fac griji când pilotezi. Ai răbdare, te rog.

Simțurile ei erau dezorientate. Cuvintele lui o tulburau. Le auzea, dar nu le înțelegea. Se încruntă.

– Îți faci griji pentru mine? De ce?

O îmbrățișă strâns.

– Cineva trebuie să-și facă, zeiță a furtunii. În plus, așa vreau. E bine? îi dădu drumul și o ținu la distanță de un braț.

– Ia-ți liber. E un ordin.

Storm nu era sigură că mai putea sta în picioare. Îl privi.

– Jim, ne vom putea vreodată spune ce avem pe suflet? Nu vom ști niciodată ce gândește celălalt?

Își puse brațul pe umerii ei, apoi o conduse încet spre mașină.

– Vom comunica mai bine, promise el. Deocamdată, avem mult de lucru și n-avem timp decât să mâncăm, să tragem câte-un pui de somn și să pilotăm. Du-te acasă și odihnește-te. Zbori abia mâine la unsprezece dimineața, așa că dormi.

Storm conduse până acasă, dar adormi abia după mult timp.

Capitolul 6

Storm mormăi când o trezi telefonul. Se rostogoli și luă receptorul de pe noptieră. Adormită, privi ceasul deșteptător. Două și zece dimineața?

– Da?

– Jim la telefon. Avem o urgență medicală. Ne întâlnim la birou într-un sfert de oră.

– O să vin.

Inima îi bătea tare în timp ce se îmbrăca. Nu-și mai perie părul, ci alergă la ușă. Aerul rece al nopții îi tăie răsuflarea în timp ce cobora câte două trepte deodată și alergă la mașină.

Stelele străluceau și păreau atât de aproape. Încercă să-și amintească dacă era de serviciu pentru urgențele medicale. Oscelot era probabil la Seattle.

Câteva minute mai târziu, parcă în fața clădirii companiei și văzu avionul Aztec rulând spre cealaltă

clădire. Își luă geanta și alergă în întâmpinarea lui. Vântul era rece. Urcă în avion prin ușa din spate. Jim era îngrijorat. Storm reuși să zâmbească.

– Să dorm, nu? îl tachină ea, așezându-se pe scaunul copilotului. Avionul prinse viteză.

– Îmi pare rău. Oscelot nu era disponibil, așa că te-am chemat pe tine, explică el.

Storm căută un pix în buzunar.

– Parcă sunt iar la marină.

Tabloul de bord arunca o lumină verzuie.

Storm reglă frecvența radio și verifică programarea, ca să vadă cu ce fel de urgență aveau de-a face.

– O, nu, șopti ea.

– Ce este?

– Bobby. Îngrijorarea i se vedea pe față. Băiețelul cu gripă. Știam că nu i-a trecut! Trebuia să mai insist pe lângă mama lui. La dracu'!

Jim o privi.

– Nu poți spune părinților ce să facă. Nu-ți mai face sânge rău.

Storm privi noaptea care-i înconjura. Motoarele huruiau liniștitor. Stând lângă Jim, era și mai liniștită.

– Cred că Louise știa că fiul ei nu s-a vindecat, spuse ea. I-am lăsat niște aspirine înainte să plec.

– Are patruzeci de grade și delirează.

Stomacul i se strânse de îngrijorare. Încercă să se relaxeze în timp ce Jim primi permisiunea de a decola. Avionul se ridică pe cerul negru. Storm își desfăcu centura de siguranță.

– Unde te duci?

– Să pregătesc injecțiile intravenoase. Sau le-ai pregătit tu?

Jim zâmbi obosit.

– Nu. Mulțumesc.

– Știi cumva dacă băiatul vomită?

– Da. Pregătește soluția de ser fiziologic. Are doar cinci ani și dacă pierde lichide se poate deshidrata în doar câteva ore.

Era aproape trei și jumătate când aterizară la bază. Luminile avionului scoteau în evidență un mic grup de persoane care așteptau încordate la capătul pistei. Jim opri motoarele și-și desfăcu centura de siguranță.

– Am un presentiment urât, șopti Storm.

– Relaxează-te, murmură Jim. Își lăsă mâna pe brațul ei, apoi coborî. Dacă suntem calmi și părinții se vor calma. Probabil i-a revenit gripa.

Storm îl urmă tăcută în aerul rece al nopții. Respirația lor se transforma în aburi. Vocea Louisei era neliniștită. Îl luă pe Jim de braț.

– Vomită de trei ore! strigă ea.

Storm o luă după umeri.

– E în regulă, Louise, o liniști ea, forțându-se să zâmbească. Spune-i lui Jim toate simptomele. Nu uita nimic.

Emoționată, Louise îi înșiră o listă, luând-o pe Storm de talie. Storm vorbea calm și, treptat, Louise deveni mai coerentă. Când ajunseră în fața cortului, Storm întrebă despre vomă.

Printre lacrimi, Louise spuse:

– E albă… cu pete maro. Cred că e sânge, dar Frank zice că nu.

Ochii lui Storm se măriră și Jim privea atent.

– Ce a mâncat astăzi, doamnă Callings? întrebă el, apropiindu-se de Storm.

– Nimic. E așa de palid și slab. Louise îl privi pe soțul ei, care îi urma tăcut. Frank, știam că nu trebuia să-l luăm atât de curând după ce-a avut gripă!

– Îi va trece, Louise, spuse el. L-a întors gripa, asta-i tot. Se mai întâmplă, nu-i așa domnule Talbot?

Storm observă îngrijorarea din vocea domnului Callings. Lămpile cu gaz aruncau cercuri de lumină.

– Se mai întâmplă să se întoarcă gripa, domnule Callings, fu Jim de acord. Așteptați afară, îl vom consulta pe fiul dumneavoastră. Durează doar câteva minute.

Jim intră în cort și Storm îl urmă. Inima începu să-i bată mai repede văzând fața palidă a copilului.

– O, Jim, șopti ea îngenunchind lângă așternutul pe care stătea băiatul. Pipăi brațul lui Bobby. Cald și uscat, îi raportă ea lui Jim.

Se lăsă tăcerea în timp ce Storm puse aparatul de luat tensiunea pe brațul stâng al lui Bobby. Își ținu răsuflarea în timp ce Jim puse stetoscopul în interiorul cotului băiatului.

– Nouăzeci și opt cu șaizeci, murmură Jim încruntat. Își dădu lui Storm stetoscopul și începu să examineze corpul copilului. În timp ce-l pipăia pe trunchi, Bobby gemu. Jim dădu din cap. Nu i s-a mărit ficatul.

Storm puse un termometru în gura copilului.

– Gripa nu i-ar fi dat o asemenea tensiune, comentă ea. Scoase termometrul. Patruzeci de grade cu doi.

– E deshidratat, trebuie să-i facem perfuzie. Îl înfășor în pături, tu adu trusa medicală. Spune-le părinților să vină cu noi. Când ajungi la bord, ia legătura radio cu spitalul din Anchorage și spune-le că avem o urgență. Dă-le amănunte.

Storm se concentră să-și facă treaba. Semnele vitale ale lui Bobby erau proaste, dar teama din vocea lui Jim o făcu aproape s-o cuprindă panica. Jim nu exagera. Storm îl mângâie pe Bobby pe păr și spuse:

– Bine, te ducem noi la spital.

– Să ne grăbim. Jim luă copilul de pe așternut.

Câteva minute mai târziu, Storm decolă și îndreptă avionul spre Anchorage. Se simțea singură, căci Jim era în spate și trăgea cu urechea la conversația lor. Storm tocmai se ridicase la trei mii de metri când copilul începu să urle. Louise țipă.

Storm privi în spate. Bobby avea convulsii. Jim îl ținea. Louise începu să plângă.

Speriată, Storm se gândi la simptome. Ce avea Bobby? Era un caz ciudat.

– Louise! Strigă ea. Vino aici, vreau să discutăm.

Doamna Callings se așeză pe locul copilotului, ținând o batistă la gură și suspinând.

– Louise, ascultă-mă, o rugă Storm. Fiul tău a luat medicamente?

– Doar antibiotice pentru gripă. O, Storm! Ce se întâmplă? se văită ea.

– Nu știu… chiar nu știu. Louise, în familia ta sau a soțului tău au fost cazuri de epilepsie?.

– Nu… Crezi…

– E greu de spus. Convulsiile pot fi cauzate de febră. Jim e cel mai bun, Louise. Dacă are nevoie de ajutor, rămâi calmă și ajută-l, te rog.

Câteva clipe mai târziu, Jim îi șopti la ureche: Storm, grăbește-te. Vocea lui era seacă și-i dădu fiori.

Cu inima bătându-i repede, acceleră la viteza maximă. Mai trecu un sfert de oră. Storm privea cadranele. Motoarele s-ar fi putut încinge. Trebuia să ajungă repede la Anchorage.

Preocupată, Storm nu-l auzi pe Jim apropiindu-se. Își puse mâna pe umărul ei. Stătea pe marginea locului copilotului, privindu-l pe Bobby.

– Credeam că s-a intoxicat cu medicamente, spuse Storm.

Jim oftă.

– Dacă are meningită?

Storm întoarse capul spre el.

– O, nu.

– S-a liniștit acum, dar nu știu pentru cât timp. Jim era obosit și speriat. La naiba!

Fără să stea pe gânduri, Storm îl atinse pe brat. Mușchii lui erau tari.

– Nu ți se cere să pui un diagnostic, Jim. Medicii vor face asta. Îi zâmbi, dar el rămase trist.

Fața lui se relaxă puțin privind-o.

– Ți-a spus cineva că ești un medicament bun? Își puse mâna pe umărul ei. Storm savură momentul de intimitate, apoi se concentră asupra pilotatului.

În cele din urmă luminile Anchorageului apărură la orizont. Storm își mușcă buza privind acele cadranelor indicând pericolul. Încercă să-i ignore pe Bobby și Louise.

Storm pilota cu grijă. I se permisese să aterizeze de urgență și se îndreptă spre pistă. Orice secundă era prețioasă pentru Bobby.

Avionul se apropia de pistă. Girofarul roșu al unei ambulanțe pâlpâia la stânga ei în timp ce roțile atinseră betonul pistei.

Storm era epuizată. Targa cu Bobby Callings fu urcată în ambulanță. Începuse o ploaie rece și tremura lângă avion în timp ce Jim urcă și el în ambulanță ținând punga cu perfuzie deasupra capului copilului. Privirile li se întâlniră. Lui Storm îi venea să plângă.

Va muri copilul în ciuda a tot ce făcuseră? Obrajii ei erau uzi. Jim nu trebuia s-o vadă plângând. Tânguirea sirenelor umplea aerul și Storm urcă din nou în avion ca să completeze verificarea de după zbor. Mai târziu, mângâie avionul și se îndreptă obosită spre mașina ei. Nu vroia decât să doarmă.

***

Storm se întoarse cu fața în sus în timp ce se auzeau bătăi în ușă. Adormită, se dădu jos din pat, luându-și un halat peste cămașa de noapte de culoarea caisei, neștiind cât era ora. Camera era întunecată și înjură în timp ce se lovi la fluierul piciorului de colțul canapelei.

Aprinse lumina, apoi deschise ușa.

– Storm?

Rămase nemișcată, cu părul vâlvoi. Jim stătea în prag, cu mâinile în buzunarele hainei, cu părul ud.

– Intră, șopti ea, făcându-i loc.

Jim ridică din umeri.

– Nici nu știu de ce am venit aici, se scuză el.

– Nu contează. Intră, te rog. Scoate-ți haina. Ești ud leoarcă.

Intră în living, cu o expresie enigmatică pe față.

– Da… cred că sunt cam ud, răspunse el.

Storm îi descheie haina cu degete tremurânde și i-o scoase. Se încruntă observând că și cămașa era udă.

– Cât timp ai stat afară?

– Poftim?

Îl conduse la canapea, unde se așeză.

– Cât timp ai stat în ploaie?

Ridică din nou din umeri și-și trecu degetele prin părul negru.

– Ca să-ți spun adevărul, am pierdut noțiunea timpului.

Storm intră în panică. Ce se întâmplase de-l tulburase atât? Merse în dormitor și luă pătura de pe pat, apoi se întoarse în living. Jim părea să fie în stare de șoc. Îi puse pătura pe umeri și o strânse în jurul lui, apoi spuse:

– Jim, scoate-ți hainele astea. Tremuri. Mă duc în bucătărie să-ți fac niște cafea să te mai încălzești. Mă auzi?

Țeapăn și stângaci, se descheie la pantofi. Pe Storm o cuprinse duioșia. Jim avea nevoie de ea. Ea reacționă fără ezitare. În timp ce făcea cafeaua, era veselă. Era capabilă încă de dragoste, de dăruire.

Dar imediat, grija pentru Jim îi întunecă voioșia. Ceva teribil i se întâmplase.

Storm se întoarse în living cu ibricul de cafea și o cană.

– Ia, îl rugă ea, bea asta, Jim. Îi puse cana plină cu cafea în mână.

El privi conținutul și se încruntă.

– E cafea, explică ea răbdătoare, îngenunchind lângă el și ducându-i cana la buze. Bea. Îți va face bine.

Jim tremura. Storm era îngrijorată de suferința lui tăcută. În cele din urmă, cu efort, Jim murmură:

– Nimic nu îmi va face bine.

Storm luă cana și o puse pe covor. Jim stătea aplecat, cu brațele pe coapse, cu pătura pe el. Storm îl luă de umeri.

– Jim… îmi pare rău. Înghiți în sec.

Îi dădură lacrimile.

– Reyes.

– Poftim? întrebă Storm în șoaptă.

– Blestematul de sindrom Reyes. Băiatul n-a avut nici o șansă.

– O, Doamne, gemu Storm, cu lacrimi pe față. E greu de diagnosticat. N-aveai de unde să știi.

– E mort.

Îl mângâie pe tâmplă.

– Ai făcut tot ce-ai putut, Jim. Știi că de multe ori sindromul Reyes e mortal. Bobby era în ultimul stadiu.

Jim oftă.

– Avea doar cinci ani… precum copilul pe care nu l-am avut niciodată. Ar fi avut cinci ani acum, dacă… Vocea i se stinse.

Storm îl îmbrățișă, ținându-l strâns. Îl simțea tremurând și încercă să se gândească. Oare îl afectase atât de mult moartea copilului? Își aminti cum plânsese după ce lăsase câte o victimă a unui accident la spital. Știa că Jim n-ar plânge, dar îl afecta.

Jim își puse încet brațele în jurul ei și o îmbrățișă. Tremura violent în brațele ei, apoi îl auzi plângând. Inima ei era plină de dragoste și îngrijorare.

La lumina lămpii, Storm îl legănă în brațe, liniștindu-l. Își trecu degetele prin părul lui ud. Apoi îi șterse lacrimile cu mâneca de la capot și se lăsă tăcerea.

Jim o sărută și-o strânse în brațe. Gura lui era sărată de la lacrimi când întâlni buzele ei întredeschise.

Storm gemu. Pulsul îi crescu și simți inima lui bătând cu putere. O mângâie pe trup, care tremura de dorință. Își dădu seama că doar dragostea putea șterge din mintea lui experiența oribilă prin care trecuse. Se abandonă în brațele lui.

Jim o trase lângă el pe canapea. Ochii lui erau plini de dorință.

– Am nevoie de tine, spuse el, mângâind-o pe umeri, pe spate și pe coapsă. O mângâie blând pe sâni, apoi o sărută pe gât.

Buzele lui erau pe sânii ei. Îl luă de brațe, iar ochii ei erau plini de dorință. Încet, teribil de încet, limba lui făcea cercuri pe sânul ei, apoi se opri pe sfârcul tare. Storm închise ochii, cuprinsă de senzații sălbatice. Jim o luă în brațe și-o duse în dormitor. Atingerea cearceafurilor pe spatele încins o aduse la realitate.

Era dezbrăcată în pat. Jim era deasupra ei, cu mâna lângă capul ei, zâmbind. Îi mângâie părul.

– E ca mătasea, murmură el. O mângâie ușor pe gât, pe umăr și pe sâni. Frumoasa mea zeiță a furtunii. Ești atât de bună, de generoasă… ești o femeie incredibilă.

Storm închise ochii și întredeschise buzele pe care el i le cuprinse cu ale lui.

Nu mai dorise un bărbat așa cum îl dorea pe Jim acum. O alchimie inexplicabilă se aprinse între ei. Storm gemu, înfigându-și degetele în umerii lui în timp ce el îi desfăcea coapsele cu genunchiul.

Îi înlătura inhibițiile, făcând-o să răspundă intens și să se abandoneze, ceea ce crezuse că era imposibil. O atingea ușor și ea îi dădea ceea ce dorea. Se arcui și el o pătrunse. Sângele fierbinte îi pulsa în trup și gemu de plăcere, gustând transpirația sărată de pe gâtul lui

în timp ce ritmul lor era armonios. În cele din urmă începură, în sfârșit să tremure de plăcere. Storm începu să plângă de bucurie topindu-se împreună cu el în clipa supremă.

Jim o sărută pe față, pe ochi, pe nas și pe gură, apoi își lipi capul de gâtul ei. Erau extenuați și uzi. Jim se ridică într-un cot, cu fața calmă și frumoasă. Îi îndepărtă câteva șuvițe ude de păr de pe obrajii îmbujorați.

– Acum ești și mai frumoasă, Storm, șopti el, sărutând-o. Ești o femeie deosebită, spuse cu voce tremurândă.

Storm îi atinse obrazul.

– Și tu ești deosebit, răspunse ea slab.

Jim zâmbi și o îmbrățișă.

– M-ai readus la viață, frumoasa mea zeiță. Vino aici. Vreau să te țin în brațe și să nu-ți dau drumul niciodată. Storm își puse capul pe brațul lui. Genele îi fluturau și curând adormi. N-o mai iubise nimeni așa. Inima ei rănită se vindecă și se simțea completă. Nu era frigidă, cum o acuzase Jack. Era întreagă, capabilă să dea și să primească plăcere și dragoste. Jim Talbot îi dăduse o nouă viață și spera că dragostea ei pentru el avea același efect.

Capitolul 7

Storm se trezi plină de euforie. Soarele ieșise dintre nori, luminând peisajul de toamnă. Se rostogoli pe spate după Jim, dar se ridică în capul oaselor când găsi așternutul gol. Găsi un bilet pe noptieră.

„Dragă Storm, mulțumesc că m-ai împăcat noaptea trecută. Jim".

Roși. Împăcat? Credea că doar asta însemnase noaptea trecută pentru ea? O faptă bună? Mototoli biletul, șocată și furioasă, apoi merse în living.. Singura urmă a trecerii lui Jim era o pătură pe canapea. Privi ceasul din perete. Era unu după-amiază. Nu menționase Jim un zbor la patru după-amiaza? Ridică receptorul și formă numărul de la birou. Stella îi răspunse.

– Când e următorul meu zbor, Stella?

– Să vedem… Jim a trecut pe aici mai devreme și a schimbat programarea. Așteaptă puțin…

– Jim unde e? întrebă Storm, controlându-și vocea. Inima îi bătea cu putere și degeaba încerca să se relaxeze.

Vocea Stellei se îmblânzi.

– Jim i-a dus pe familia Callings înapoi la Seattle. Nu vroia ca altcineva s-o facă. Au dus trupul neînsuflețit al copilului. Era teribil de încordat în dimineața asta, și…

– Când a plecat? o întrerupse Storm, frustrată.

– Cam acum trei ore. Tu trebuie să iei un grup de soți și soții de la Baza Șase la Fairbanks la ora patru. V-am făcut rezervări tuturor la Hotel Yukon. Apoi îi vei aduce aici mâine la trei după-amiaza. Ai noroc, Storm. E o treabă plăcută.

Storm închise. Apoi intră în cadă și se lăfăi în săruri parfumate. Închise ochii. O durea sufletul.

Cum putuse Jim să creadă că făcuse dragoste cu el din milă? Cum ar putea să-i spună ce minunat se simțise în brațele lui? Cum să-i spună că se convinsese că acuzațiile lui Jack că ar fi frigidă erau false?

Cuvintele veninoase ale lui Jack îi reveniră în memorie.

– De ce nu ești caldă și iubitoare ca alte femei, Storm? Repetase el de multe ori. Răceala ei pentru el începuse când aflase că avea aventuri cu alte femei. Deși își dădea seama că trupul ei îl respingea pe Jack pentru că-i era infidel, mai târziu începuse să creadă și ea ce-i spunea el. Îi trecuse cu vederea lui Jack

infidelitățile, gândindu-se că era frigidă. Dar acum… Jim Talbot dovedise că era voluptuoasă, caldă și pasionată, capabilă de dragoste.

Rumegă aceste gânduri, comparându-l pe Jack cu Jim în timp ce se ștergea cu prosopul. Agăță prosopul pe suport, intră în dormitor și îmbrăcă o uniformă curată. Vroia să discute cu Jim. Încă mai savura noaptea de dragoste. Nu înțelegea complexitatea relației lor, dar vroia să fie cu el. Îl iubea.

***

Zburând spre Fairbanks, Storm observă că furtuna trecuse, lăsând doar câțiva nori pe cerul albastru. Se gândea la căsătoria ei cu Jack și nu observa copacii portocalii, roșii și galbeni de dedesubt.

Curând, ateriză în Fairbanks și stătea în camera ei de hotel privind amurgul. Îi era foame, dar se hotărî să tragă întâi un pui de somn. Se trezi la nouă și îmbrăcă o pereche de pantaloni maro și o bluză crem, apoi își perie părul.

Sala de mese era aproape goală. Singurătatea o durea și se așeză într-un separeu în colț. Lămpi cu gaz luminau mesele de început de secol douăzeci. Lambriuri de lemn acopereau pereții, pe care erau expuse unelte de minerit.

Storm comandă un pahar cu vin roze și privi meniul. Brusc, foamea îi trecuse, dar știa că trebuia să mănânce. Comandă file de somon și se gândi la ale ei.

– Mai ai loc pentru un pilot obosit?

Storm tresări și privi cu ochi mari la Jim Talbot.

– Jim! Da, bineînțeles. Stai jos. Cum…

Îi zâmbi obosit și se așeză în fața ei.

– Pari așa părăsită, singură în colț, încât vreau să-ți țin companie. Și ca să-ți răspund la întrebarea care te frământă, am zburat direct aici de la Seattle. Își masă ceafa, obosit după o zi grea.

Inima lui Storm bătea cu putere și se simți brusc timidă și nesigură. Roși.

– Nu mă așteptam să te văd aici, spuse ea.

– N-am vrut să te trezesc în dimineața asta. Erai atât de frumoasă. De asemenea, vroiam să duc familia Callings acasă eu însumi.

– Înțeleg.

Chelnerița se apropie, deranjându-le intimitatea. Storm ascultă distrată cum Jim comanda, apoi îl așteptă să vorbească. Fața lui era palidă, supărarea de noaptea trecută fiind înlocuită de extenuare.

Tăcerea se prelungi, făcând-o pe Storm să se simtă stânjenită. În cele din urmă, Jim se aplecă în față, ținându-și mâinile pe ceașca de cafea.

– Despre noaptea trecută, Storm…

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, îl întrerupse ea nervoasă.

O privi surprins.

– Să-mi cer scuze? Niciodată nu-mi va părea rău că am făcut dragoste, Storm. Dar îți sunt dator cu o explicație.

– Nu-mi ești dator cu nimic.

– Doamne, a ieșit prost! Nu vroia să se scuze… cum făcea cu Jack. Răsuci șervețelul în poală, inacapbilă să-l privească.

– Mă lași să vorbesc? întrebă el.

Storm inspiră adânc.

– Nu m-am culcat cu tine din milă. Nu-mi plac oamenii cărora le e milă de alții. E o emoție fără rost.

– Sunt de acord, spuse el calm. Dar evenimentele de noaptea trecută au eliberat ceva ce mă obseda de cinci ani. Dă-mi mâna.

Ezitând, își puse mâna într-a lui, conștientă de puterea și căldura mușchilor lui. Pulsul îi crescu în timp ce el îi mângâia degetele și simțea că-l iubește cu disperare.

Acest gând îi produse altă panică. Toată viața simțise nevoia să controleze situația, atât asupra avioanelor pe care le pilota, cât și a evenimentelor din viața ei. Acum se simțea ca un avion scăpat de sub control, ametită de emoții confuze, incapabilă de a gândi clar, toate din cauza lui Jim.

Îi întrerupse gândurile.

– Trebuie să-ți spun ceva despre mine, Storm. Poate că trebuia să-ți fi spus mai devreme, dar… ezită… nu am plănuit asta.

Storm dădu din cap ca să-l încurajeze. A doua oară în douăzeci și patru de ore, vedea o latură a lui Jim Talbot care nu știa că există. Părea mereu controlat, sigur pe el. Acum nu părea sigur deloc.

– Cred că toți ne pierdem controlul când se întâmplă ceva neașteptat, comentă ea blând, gândindu-se și la ea, și la el.

– Ei bine, eram sigur ce vreau, până te-am întâlnit pe tine. Fu surprinsă că și el gândea la fel. Oricum, continuă el, vreau să împărtășim ceva. Vreau să înțelegi ce s-a întâmplat noaptea trecută, Storm. Acum cinci ani eram căsătorit cu fiica lui Dan Bradford, Heather. Amândoi pilotam pentru Dan. Heather era un bun pilot. Se strâmbă, jucându-se cu lingura. Poate că era prea bună, căci încrederea în priceperea ei o făcea să-și asume riscuri pe care altcineva nu și le-ar fi asumat. Ochii i se îngustară. Și tu ești la fel, ai tot atâta încredere în tine.

– Și tu nu? întrebă Storm. Te-am privit cum pilotezi. Am stat lângă tine pe locul copilotului, am văzut cum mânuiești un avion. De ce crezi că bărbații pot fi siguri pe ei și femeile nu?

Îi dădu drumul mâinii și se îndreptă. Storm îl privi, gata să plângă.

– Uite ce e, hai să nu discutăm asta acum, spuse el. Am ceva mai important să-ți spun.

– Bine. Ascult.

Jim sorbi din cafea.

– Heather s-a născut aici, în Alaska și avea un spirit de pionierat specific acestui stat, ceea ce nu întâlnești la alți oameni. Era frumoasă, dar puternică și mândră. Putea pilota orice avion. Zâmbi amar. La începutul lui noiembrie acum cinci ani cineva trebuia să ia un grup de vânători de la Baza Trei. Eu mă întorceam de la Seattle și nici măcar n-am știut. Inspiră adânc și se îndreptă, punându-și coatele pe masă. În drum spre bază, o furtună ciudată s-a format în Golful Bristol și s-a îndreptat spre est, în loc de sud-est, cum se întâmplă de obicei. Avionul s-a prăbușit. Am găsit-o două zile mai târziu.

Inima lui Storm simțea simpatie pentru el. Își împreună degetele cu ale lui.

– Îmi pare rău, Jim. Nu știu cum e să pierzi pe cineva pe care-l iubești.

– Mai mult. Era gravidă în șase luni.

– O, nu! Acum afirmația lui despre fiul pe care nu-l avusese căpătă sens. Încercă să înțeleagă comportamentul lui de până atunci în lumina acestei revelații.

Jim privi mult timp fața de masă. În cele din urmă vorbi.

– Vremea era aspră și temperatura sub zero grade. N-au avut nici o șansă.

Storm simți cum îi dau lacrimile și nu se obosi să le șteargă. Plângea pentru Heather și copilul ei, dar mai mult pentru Jim și cei cinci ani dureroși și

singuratici, fără femeia pe care o iubise. Moartea lui Bobby îi retrezise durerea pe care și-o îngropase în inimă.

Îl luă de mână.

– Îmi pare bine că am fost cu tine noaptea trecută când aveai nevoie de cineva, și dacă… Înghiți în sec, cu lacrimi în ochi. Dacă aș putea să te ajut să te vindeci…

– La dracu', am făcut dragoste cu tine fiindcă aveam nevoie de tine! o întrerupse el. Crezi că doar m-am folosit de tine, fiindcă erai la îndemână? Că orice femeie te-ar fi putut înlocui? Ochii cenușii îi străluceau. Când Bobby a murit noaptea trecută, m-am prăbușit. M-am plimbat prin Anchorage, simțindu-mă mizerabil și singur. Nici nu mi-am dat seama că ploua. Sufeream, Storm. Și când am ajuns la apartamentul tău și mi-ai deschis, am știut că ajunsesem unde trebuia. Nu știai ce am, dar mi te-ai dăruit fără să pui întrebări. Nu obișnuiesc să folosesc trupul unei femei ca să-mi înec amarul sau să găsesc fericirea. Să nu crezi că te-am considerat doar o ocazie folositoare.

Era uimită de furia lui. Ce însemna ea pentru el, atunci? Era prea tulburată ca să-l întrebe. Sosirea mâncării fu binevenită. Jim o privea din când în când.

– Îți pare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă el după ce terminară de mâncat.

– Nu.

– Atunci, ce e?

Ochii i se măriră și deschise gura să spună „Te iubesc“, dar nu reuși. Se simțea încolțită să facă o confesiune pe care nu vroia s-o facă și nu-i plăcea poziția vulnerabilă în care el o pusese.

– Ce vrei să spun? întrebă ea.

– Ceea ce simți.

– Tu ai spus ce simți? îl provocă ea.

Jim puse șervețelul deoparte.

– Cred că am spus.

Storm își amintea întrebările lui Jack și cum o făceau să se simtă, fără valoare și de neiubit.

– S-a întâmplat, hai s-o lăsăm așa.

Fața lui Jim se coloră de mânie.

– Asta e tot ce ai de spus? Tot ce a însemnat pentru tine?

O cuprinse panica. Blestemat să fie Jack Reynolds c-o făcuse atât de suspicioasă. Dacă nu era deschisă și sinceră acum, poate că nu va mai avea șansa asta. Vocea îi tremura.

– Nu, Jim. A însemnat mult mai mult pentru mine. Eu… Tuși. Am vrut să se întâmple și îmi pare bine că s-a întâmplat. Îmi pare rău, sunt speriată, asta e tot … Jim se relaxă și-i luă mâna.

– Ce dracu' ți-a făcut fostul tău soț? întrebă el.

Storm zâmbi amar.

– M-a făcut să-mi fie frică de bărbați.

– Cum?

Storm închise ochii, îndoindu-se dacă să-i spună totul.

– Spunea că sunt doar pe jumătate femeie. Că n-am sentimente, doar puțin talent de a pilota. O spusese și era bucuroasă că se descărcase.

– Tu? Fără sentimente? Jim zâmbi. Cred că fostul tău soț era pe jumătate bărbat, dar tu ești cu siguranță femeie întreagă. Crede-mă.

– Atunci, de ce vrei să plec de la Bradford?

Dacă l-ar fi lovit, n-ar fi arătat mai surprins. Îi dădu drumul mâinii.

– Ți-am mai spus, răspunse el rece. Știu că o femeie nu poate face față. Mi s-a demonstrat foarte clar, îți amintești?

– Un incident nu face regula, Jim. Nu poți să înțelegi asta?

Ochii lui se întunecară.

– Cum în acest incident a fost vorba de soția mea, devine mai mult decât o regulă. De când te-ai implicat tu, mă bântuie.

– Dar eu nu sunt Heather! Doar pentru că ea s-a prăbușit, nu înseamnă că și eu voi face la fel!

– Îți asumi riscuri. Și-mi pasă prea mult de tine ca să te pierd la fel.

– Nu mă voi prăbuși, Jim. Te rog, înțelege că teama ta e nejustificată.

Jim se ridică, scoțând bani din portofel și aruncându-i pe masă.

– Văd că discuția asta nu duce nicăieri. E evident că slujba ta e mai importantă pentru tine decât orice altceva sau altcineva. Seară plăcută, Storm. Ieși din restaurant cu pași mari.

***

A doua zi devreme, Storm verifică instrumentele înainte de a decola. Asculta absentă vorbăria celor patru pasageri, disperată. Nu prea dormise noaptea trecută, dorind să fie în brațele lui Jim. De ce se certase cu el? El nu luase micul dejun în dimineața aceasta și avionul lui plecase deja când se duseseră la aeroport după-amiază.

După ce ateriză în Anchorage, merse la birou să raporteze. Stella îi zâmbi.

– Bună, scumpo. Doamne, ești palidă. Ce nu e în regulă? Ai răcit?

– Nu, răspunse Storm, așezându-se pe un scaun lângă birou.

Stella căută printr-o grămadă de note telefonice.

– Uite-o. Te-a căutat cineva de departe. în timp ce erai în Fairbanks.

Storm citi hârtia și deveni palidă.

– O, Doamne!

– Ce nu-i în regulă, bombonico? întrebă Stella blând. Trebuia să te sun la hotel noaptea trecută?

Storm se ridică în picioare, mototolind biletul în mână și aruncându-l la coș.

– Nu. Nu e atât de important. Doar că… Dădu din mână. O problemă. Când am următorul zbor, Stella?

– Abia mâine seară.

– Bine. Ne vedem atunci.

Storm se duse la mașina ei. Descuie și se prăvăli în scaun, privind pe fereastră.

– Jack, șopti ea. Doamne, ce mai vrea acum? Porni mașina.

La ea în apartament, își aruncă geanta pe canapea și se duse direct la telefon. Zâmbi amar. Ce ușor era să-și amintească numărul lui Jack de la școala de zbor. La sunetul vocii lui, o duru inima. Chiar și acum îi provoca teamă și incertitudine.

– Ce dorești, Jack? întrebă ea.

– Hei, fata mea pare să n-aibă nevoie de mine? Ai putea fi mai veselă, Storm.

– Nu sunt fata ta, Jack și nu sunt veselă. Ce dorești?

– În regulă, scumpo, calmează-te. Vroiam doar să păstrăm legătura și să văd cum te descurci acolo.

– Hai, Jack, n-o mai lua pe ocolite, se înfurie Storm. Nu te-ai obosit să mă suni până acum. De ce acum? Nu-ți merge bine la școală?

– Niciodată n-ai avut încredere. Mereu ai căutat un motiv ascuns.

Râse amar.

– Cu tine, da, Jack. Cu alții nu mai sunt așa suspicioasă.

– Tu ai divorțat de mine, scumpo. Amintește-ți. Nu te-am sunat doar să sporovăim. Am vorbit puțin cu secretara și Bradford pare o companie simpatică.

Storm se mai relaxă.

– Da, e un mediu bun.

– Mulți studenți au întrebat unde ești.

Asta o atinse pe Storm. Studenții ei, tineri piloți începători care crescuseră sub îndrumarea ei calmă.

– Mi-e dor de ei, admise ea. Vreau să spun, să le predau, adăugă ea în șoaptă.

– Și lor le e dor de tine, spuse Jack plin de entuziasm. Mulți au plecat la altă școală de zbor pentru că tu nu mai erai aici să le predai. Nu e ceva?

Era specific lui Jack să sugereze că școala nu se descurca financiar.

– Credeam că ai angajat-o – aproape se înecă la numele amantei lui Jack – pe Mary.

– A, ea.

Storm se strâmbă. Mary. De fapt, ar fi trebuit să-i mulțumească femeii pilot că o scăpase din mâna lui Jack. Mary cea blondă de nouăsprezece ani căutase imaginea unui tată. Și Jack făcuse greșeala de a se da mare cu ea în fața lui Storm.

– Da, spuse Storm. Ea. Ce s-a întâmplat? A plecat spre pășuni mai verzi?

Fu o clipă de tăcere la celălalt capăt al firului și Storm regretă remarca înțepătoare.

– Jack, îmi pare rău…

– Să nu-ți fie, scumpo. Am făcut o greșeală, una mare, renunțând la tine.

– Nu, n-ai făcut o greșeală, Jack. A fost mai bine pentru amândoi.

– Trebuie să vorbim, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Între patru ochi. Vin la tine și vom discuta, Storm, trebuie să-ți spun câteva lucruri. Timpul mi-a dat o nouă perspectivă. Acum judec limpede.

– Nu, Jack. S-a terminat. Patru ani a fost chiar prea mult. Ne-am căsătorit din motive nepotrivite.

– M-ai iubit. Știu asta.

– Da, mai demult.

Avusese douăzeci și șapte de ani când îl cunoscuse pe Jack și era devotată zborului, dedicându-și toată dragostea avioanelor și studenților. Nu prea răspundea numeroaselor atenții masculine până când chipeșul Jack Reynolds îi făcuse curte. Se îndrăgostise nebunește de el. Și când se părea că pot avea o viață împreună, dedicată zborului, fericirea ei fusese completă.

Dar astea se întâmplaseră demult, i se părea că în altă viață. Jack o rănise și în cele din urmă scăpase de el. Învățase să iubească din nou. Chiar dacă Jim n-ar fi iubit-o, tot s-ar fi vindecat.

Vocea lui Jack o trezi din reverie.

– Storm, trebuie să vorbim! Spune când și unde, și voi fi acolo. Te rog!

– Nu știu, Jack. Începu să se înmoaie. Apoi fața lui Jim îi veni în minte și dragostea ei pentru el îi dădu putere. E imposibil, Jack. Sunt prea ocupată. Suntem în mijlocul sezonului de vânătoare și fac două zboruri pe zi.

– Înțeleg. Ai pe altcineva.

– Nu, murmură ea, n-am pe altcineva.

– Care e problema? Te-ai îndrăgostit de cineva care nu este disponibil?

Storm tresări la ura din vocea lui Jack. Vechiul Jack revenise, Jack pe care îl știa de patru ani blestemați. Ochii ei albaștri se îngustară cu hotărâre.

– Viața mea nu mai e treaba ta, spuse ea rece.

– Ba e, răspunse el prietenos. Încă te mai iubesc, scumpo.

– Mă îndoiesc că știi ce e dragostea, Jack. Inspiră adânc. Nu, nu va mai plânge din cauza lui Jack. Făcea parte din trecutul ei, nu din prezent și cu siguranță nu din viitor. Avea viața ei.

Capitolul 8

Vânturile înghețate din prima zi a lui noiembrie prevesteau o iarnă grea. Storm privea pe fereastră la clădirea Bradford. Își încrucișă brațele la piept, simțindu-se deprimată. De la telefonul lui Jack, nimic nu mergea cum trebuie. Programul ei de zbor devenise și mai încărcat și nu zbura niciodată cu Jim, mereu cu altcineva. Trecuseră trei săptămâni de când îl văzuse ultima oară.

Ray Leeper intră în cameră și o salută. Îi zâmbi și se întoarse la gândurile ei triste. Era teribil de singură. Închise ochii. O evita Jim oare intenționat? Îl vedea în trecere, suindu-se într-un avion sau mergând cu câte un grup de vânători la cel mai apropiat bar. Deși nu mai avusese o zi liberă de săptămâni întregi, îi părea bine că lucrează, ceea ce o

reținea de a se gândi la felul minunat în care Jim făcuse dragoste cu ea. Oftă și se duse să-și mai toarne o ceașcă de cafea.

Ray o privi.

– Ai auzit ultimele noutăți? întrebă el.

Storm se așeză și-l privi mohorâtă.

– Nu. Nu-mi spune că mai avem un milion de vânători în următoarele două săptămâni.

– Nu. E vorba de Danziger.

– Să nu-mi spui că a chiulit.

– Mai rău. Dan l-a concediat, pentru că a băut în timp ce pilota. Îi ajuta pe vânătorii de la Baza Unu să-și consume rezerva de whisky.

– Cum a reacționat Danziger?

– Nu prea bine. Dacă nu era Jim, Dan ar fi ajuns la spital.

– Cum?

– Da. S-a întâmplat noaptea trecută. N-ai observat că lipsesc câteva scaune din biroul principal?

– Da, dar credeam că sunt duse la curățat.

– La reparat, Storm.

– Jim e bine?

I s-au umflat pumnii în dimineața asta. Danziger are o falcă ruptă. Ray rânji, iar ochii lui verzi străluciră. A gost o luptă pe cinste. Păcat că n-ai văzut-o. Storm era supărată.

– De ce nu mi-ați spus mai devreme? Sunt aici de jumătate de oră.

– Îmi pare rău. Am crezut că știi.

– Jim e acasă, acum? întrebă ea.

– Da. Șeful i-a spus să-și ia liber. Așa se întâmplă în fiecare an. Oamenii își ies din fire de oboseală. Danziger vroia probabil să-și mai aline tensiunea trăgând câte o dușcă. Și nici Jim n-a fost prea suportabil. S-a purtat ca un elan în călduri în ultimele trei săptămâni. Ai observat?

– Nu, răspunse ea, nu prea l-am văzut. Am fost prea ocupată cu zborurile mele.

– Va fi și mai rău, acum că Danziger a fost dat afară.

Rafe Danziger o îngrijorase dintotdeauna, se gândi Storm. De când îl cunoscuse, nu-i plăcuse pilotul mătăhălos cu ochii negri. Părea meschin. Din întâmplare sau intenționat, Jim n-o programase niciodată să zboare cu el. Îi păruse bine.

Acum, privindu-și ceasul, își dădu seama că mai avea o oră până la primul zbor. Hotărându-se brusc, își luă haina și geanta.

– Ray, spune-i Stellei că mă voi întoarce la timp.

Ray păru surprins.

– Da, sigur, Storm…

***

Inima lui Storm bătea cu putere în timp ce suna la ușa apartamentului. Cum nimeni nu răspundea, sună din nou. Ușa se deschise brusc și Jim o privi. Ochii lui se măriră de surpriză.

– Ce faci aici? întrebă el.

Storm îi privi mâna dreaptă bandajată.

– Ray mi-a spus ce s-a întâmplat. Înghiți în sec, dar îl privi în ochi. O cuprindea furia. Am vrut doar să văd cum te simți.

Jim tăcea. Era evident că nu vroia s-o vadă. Strângându-și haina pe ea, se întoarse să plece.

– Așteaptă, strigă el.

Se opri și-l privi întrebătoare peste umăr.

– Intră. E prea frig să vorbim în prag.

– Dar, credeam…

– Asta e problema cu tine, o întrerupse el. Gândești prea mult. Ai de gând să stai toată ziua acolo sau intri?

Storm intră. Tensiunea dintre ei era de nesuportat și-și scoase haina. Jim atârnă haina în cămară.

– Nu pot să stau mult. Am un zbor peste patruzeci de minute.

– Tocmai preparam ciocolată caldă. Vrei și tu?

Storm îl urmă în living, observând podeaua din lemn și șemineul din piatră. O piele de urs era în fața focului. Bucătăria era la dreapta și-l urmă pe Jim acolo.

– Da, vreau ciocolată caldă, spuse ea. E mai bună decât cafeaua.

– Mai bună decât ce a băut Danziger, murmură Jim, căutând într-un dulap.

Era frustrat și Storm se sprijini de sobă, forțându-se să nu-l ajute, căci lui nu i-ar fi plăcut. În cele din urmă el găsi tigaia și o puse pe sobă.

– Ai ce face? întrebă el.

– Ar trebui să știi.

– Care e problema, nu vrei? Spuse el căutând laptele în frigider.

– Crezi că nu mă descurc? întrebă ea.

Jim o studie, admirându-i formele.

Storm roși, înfuriindu-se.

– Ești de nesuportat, comentă ea.

Jim turnă lapte cu grijă într-o cană gradată.

– Mă întreb de ce, răspunse el criptic.

– Nu știu. Chiar și Ray te-a acuzat că te porți ca un elan în călduri.

Jim zâmbi acru.

– Așa a zis?

– Da, și nu pot spune că greșește.

– Te rog, pune două linguriță de cacao în tigaie.

Storm făcu ce i se ceruse. El adăugă puțină sare, apropierea lui tulburând-o. Se dădu un pas înapoi, apoi îl urmări cum punea zahăr și începu să amestece cu mâna stângă.

– Vrei să amestec eu? întrebă Storm.

– Scoate două căni din dulapul din spatele tău. Bezelele sunt pe bufet.

Când ciocolata caldă fu gata, Storm o turnă în două căni și le duse în living. Îi dădu una lui Jim, apoi se așeză pe un scaun, cu cana caldă în mână. Jim se așeză în fața ei pe canapea. Focul trosnea plăcut în timp ce beau din lichidul fierbinte.

– E bună, comentă Storm ca să rupă tăcerea.

– Dacă respecți rețeta, iese bine, răspunse Jim.

Ochii albaștri ai lui Storm aruncară scântei de furie la tonul lui.

– Asta ce înseamnă? îl provocă ea.

Sprâncenele lui Jim se ridicară.

– Nu înseamnă nimic. Trebuie să însemne ceva?

– Evident, înseamnă, altfel n-ai fi avut intenția asta. Presupun că nu mă încadrez în rețeta vieții tale, așa e? O femeie pilot nu e bună și te-am făcut să te simți prost, nu-i așa?

Fața lui Kim fu cuprinsă de mânie.

– Iar tragi concluzii pripite. Ca de obicei, o acuză el. Își puse cana jos și se duse spre șemineu, stând cu spatele la el. Ești obsedată, nu vezi că sunt și alte posibilități. Ai ochelari de cal. Nu te gândești decât să zbori.

Storm își lăsă brusc cana și sări în picioare, rănită și mânioasă.

– Nu e adevărat! strigă ea. Îmi place să zbor, dar nu e toată viața mea.

Jim zâmbi strâmb.

– Sunt surprins că ai venit să vezi cum mă simt. Faptul că vii aici în loc să zbori e un compliment pentru mine.

– Ești grosolan. N-aș trata un oaspete cum mă tratezi tu pe mine. Se repezi în hol și-și luă haina de pe umeraș.

Tocmai când vroia să pună mâna pe clanță fu rotită și înghesuită în perete. Țipă surprinsă, simțind gura lui Jim și îmbrățișarea lui. La început se zbătu, dar nu se putu elibera. Apoi, ca și cum și-ar fi data seama c-o rănise, buzele lui deveniră mai blânde, făcându-i genunchii să tremure. Se agăță de el. Buzele ei îi răspundeau ascultătoare. Storm gemu, dorindu-l. Își puse brațele după gâtul lui, cuprinsă de pasiune.

În cele din urmă Jim se îndepărtă, respirând greu.

– Poate că asta te va face să te gândești și la altceva decât la zburat.

Storm nu-și amintea cum ieșise și ajunsese la mașină. Se prăbuși pe volan, atingându-și buzele cu degetele tremurânde. Era tulburată, nu de teamă, ci de dorință. Dorința sălbatică aprinsă de Jim, care o lăsase tremurând după el.

Închizând ochii, respiră adânc, încercând cu disperare să se calmeze. Trebuia să piloteze un avion în mai puțin de jumătate de oră și trebuia să aibă mintea limpede. O propoziție îi răsuna dureros în minte. Jack o spusese. Acum o spunea și Jim „Nu te gândești decât la zbor".

O nouă teamă îi cuprinse inima în timp ce se îndrepta spre autostradă. Lacrimile îi curgeau și vedea drumul ca prin ceață. Doi bărbați nu puteau greși. Acuzația lui Jim o durea mai mult decât cea a lui Jack. De ce credea el că doar zborul conta pentru ea? De ce? Nu avea nici un răspuns.

Oprind în parcare la Bradford, văzu grupul de vânători pe care trebuia să-i transporte așteptând-o lângă avion.

– Fii blestemat Jim Talbot, șopti ea ieșind din mașină.

***

Era aproape unu dimineața când Storm se întoarse la Anchorage. În mod normal, la ora asta în birou era doar pilotul de serviciu, dar în timp ce oprea motoarele Storm îl văzu pe Jim venind dinspre birou. Storm se duse în spate și-i deschise trapa.

– De ce ai întârziat? întrebă el.

Se încruntă.

– Motorul din dreapta s-a supraîncălzit la întoarcere. Presiunea uleiului a scăzut și a trebuit să zbor cu un singur motor.

Jim o ajută să coboare.

– Dar Charlie i-a făcut revizia. Era în stare excelentă când ai plecat.

Jim era supărat, dar ea nu știa pe cine.

– Tot ce știu, explică ea, e că indicatorii au scăzut.

Jim nu părea satisfăcut și puse mâna pe motorul defect.

– Ia uite.

Storm oftă și veni lângă el. Uleiul cursese în dâre negre pe fuselajul alb.

– O scurgere de ulei, confirmă Storm.

Jim era mânios.

– De ce n-ai spus prin radio ce se întâmplă?

– Deoarece dacă zburam mai încet, nu aveam probleme. Și cât timp nu trebuie să opresc un motor, nu consider asta o urgență.

O luă de braț conducând-o în birou.

– Data viitoare să anunți. Nu-mi pasă dacă nu crezi că e o urgență. Nu vreau să riști. Înțelegi Storm se eliberă, deși vroia să fie lângă el.

– Așa faci cu toți, sau numai cu femeile pilot? întrebă ea.

Ochii lui se întunecară.

– Nu vreau să pățești ceva, Storm. Și nu mă privi ca și cum nu m-ai crede.

Îi zâmbi.

– După întâlnirea noastră de ieri după-amiază, poți să mă condamni? Ne amestecăm precum uleiul și apa.

– În ultimul timp, așa e, fu el de acord, dar n-a fost mereu așa.

Storm roși amintindu-și, dar nu spuse nimic. Se întoarse spre el. O lumină ciudată strălucea în ochii lui și mânia i se risipi.

– Nu pot să suport, Jim, spuse ea. Nu-mi place să mă cert. Căsnicia mea a fost o continuă ceartă și încă nu m-am vindecat. Te rog, putem să vorbim civilizat?

– Îmi pare rău, Storm, spuse Jim. Încă sunt supărat din cauza lui Danziger și mi-am făcut griji când ai întârziat.

Storm era mișcată de îngrijorarea din vocea lui. Îl privi în ochi, sfidătoare.

– Mă vei acuza pe mine de defecțiunea instrumentelor?

– Nu, răspunse el.

– Îmi pare rău, spuse ea. Sunt obosită și cu capsa pusă. Nu vreau să te provoc.

Jim zâmbi.

– Și eu îmi cer scuze. Pentru ieri după-amiază.

– Las-o baltă. Cum spunea și Ray, suntem toți țâfnoși de oboseală și dăm pe afară. Zâmbi. Poate că Danziger a avut o idee bună.

Jim ridică din umeri.

– Și în alte tranchilizante, mult mai plăcute.

Storm îi văzu lucirea din ochi și-i întoarse zâmbetul.

– Da, mai sunt și alte metode, fu ea de acord. Poate că n-ar trebui să spun asta despre Danziger, dar…

– Inuiție feminină?

Storm ridică din umeri.

– Spune-i cum vrei. Te superi?

Zâmbi.

– Deloc.

Puse pixul jos pe foaia de zbor, încercând să găsească vorbele potrivite.

– Din toți piloții pe care i-am cunoscut în prima zi, Danziger a fost singurul care m-a deranjat. Era în legătură cu felul în care privește și merge și comentariile pe care le-a făcut despre mine.

– Danziger a fost pilot în Vietnam, explică Jim. Războiul are un efect teribil asupra unei persoane și el nu e o excepție. E dur. Un militar.

– Așa e, e marțial. Dădu din mâini frustrată. N-am încredere în el și m-am bucurat că nu m-ai pus în echipă cu el.

– Nu-mi plăcea cum te privea, adimise Jim.

– Vezi? Așa e!

– Ce?

– Nu e de încredere.

– E un pilot bun. Poate face o grămadă de acrobații.

Storm se întoarse la hârtiile ei.

– E periculos și nu-mi cere să-ți explic de ce simt asta.

– Nu mai avem de ce să ne facem probleme în privința lui. Dan l-a concediat și acum avem mult de lucru.

– Îți pare rău că a plecat?

– Nu. Era de așteptat. Îmi pare rău că s-a întâmplat în plin sezon.

Se lăsă tăcerea, dar Storm nu se simțea jenată. În cele din urmă, Jim îi luă pixul din mână.

– Destul, Storm. Trebuie să înveți să te relaxezi. Hai, ia-ți geanta și haina și să mergem.

Storm roși.

– Unde?

– Acasă la mine. Știu să fac floricele de porumb și am o sticlă de vin franțuzesc. Te interesează?

Zâmbi timid.

– Mă atrage, Jim. Dar cu o condiție. De fapt, două.

– Spune.

– Că nu ne certăm și că pot să pun unt pe floricelele mele.

– S-a votat. Un armistițiu în noaptea asta și unt pe floricelele doamnei.

Capitolul 9

Storm se sprijini de o pernă, cu fața la foc, cu un pahar cu vin pe jumătate plin în mână. Focul trosnea, dând o căldură plăcută și ea se întinse pe blana de urs. Jim îi umplu paharul și puse două castronașe cu floricele lângă ea.

– Două? întrebă ea.

– Mie nu-mi plac cu unt.

Se strâmbă.

– Altă diferență între noi doi. Râse.

Jim zâmbi și luă un pumn de floricele.

– Prefer s-o numesc altă dimensiune a personalităților noastre. Sorbi din vin și ochii îi străluceau cald. Cum descrii asta? Arătă paharul umplut.

– E pe jumătate gol.

– E pe jumătate plin. Ai fost condiționată să vezi totul ca o pierdere, nu ca un câștig.

– Vrei să spui că sunt o pesimistă?

– Calmează-te. Nu te supăra. Vreau să spun că poate ar trebui să reconsideri felul cum vezi lucrurile.

– Vrei să-mi spui să-mi schimb percepțiile?

– Să ți le lărgești, o corectă el blând.

Storm ridică din umeri și puse jos paharul de cristal.

– M-am gândit mult la acuzațiile tale. Trebuie să înțelegi ceva, Jim. M-am luptat să reușesc într-un domeniu care nu e mereu receptiv la o femeie pilot. Bărbații au încercat mereu să mă descurajeze. A trebuit să fiu mai bună la orice pentru a compensa. Până la douăzeci și șapte de ani, mă feream de bărbați. Dacă mă întâlneam cu un pilot, mai devreme sau mai târziu începea să concureze cu mine. Bărbaților care nu erau piloți cu care am ieșit, nu le plăcea să-și organizeze timpul după programul meu de zbor. Ridică iar din umeri și-l privi pe furiș.

Jim dădu castronașele la o parte și-o luă pe Storm în brațe.

– Continuă, o îndemnă el blând. Dar fostul tău soț? Ce loc avea în viața ta?

Poate era din cauza vinului sau fiindcă era foarte târziu și era extenuată. Își puse capul pe umărul lui, cu ochii pe jumătate închiși și privea flăcările din șemineu.

– Jack era pilot, plin de el, plăcut și încrezător în abilitățile lui ca pilot și amant. Eu eram rece, detașată și competentă. Eram cam descurajată când l-am

cunoscut. Eram atât de singură încât acum când îmi amintesc, cred că m-aș fi îndrăgostit de oricine ar fi apărut în viața mea.

– L-ai iubit?

Oftă.

– Da, l-am iubit.

Vroia să adauge că de când îl întâlnise pe Jim, percepția ei despre dragoste se schimbase în mod drastic. Ceea ce simțea pentru Jim era puternic și bun, nu amețeala superficială pe care o simțise pentru Jack.

– Și el a încercat să concureze cu tine? întrebă Jim.

– La început, nu. Eram instructor de zbor la altă școală și el își înființase propria școală. M-a ademenit. Am devenit instructor șef și administrator.

– Asta a fost înainte sau după ce te-ai căsătorit?

– După.

– Și apoi?

– Apoi, murmură ea trist. Eram căsătoriți doar de un an când a început să se schimbe. Mă acuza că petrec prea mult timp la școală. Spunea că nu gătesc, nu fac curat, sau, înghiți în sec, nu fac dragoste cu el.

– Dar nu conduceai școala, țineai contabilitatea și predai? întrebă Jim.

– Da, și am încercat să-i explic, continuă ea. Nu vroiam să țin contabilitatea, dar Jack era un dezastru cu cifrele și dacă nu supravegheam finanțele, se ducea totul de râpă. Dar era un instructor excelent și aveam o afacere de succes.

– Mai erau și alți instructori să vă ajute?

– Nu. Jack spunea că putem economisi bani dacă predam noi.

– Și mai vroia să fii și femeie de casă și iubită?

Storm râse. După cum vorbea Jim, părea o responsabilitate ridicol de mare. Dar atunci nu văzuse clar.

– Mi-e teamă că am renunțat la rolurile de femeie de casă și soție, se confesă ea.

– Și la rolul de iubită? întrebă el.

Ochii lui Storm erau plini de durere.

– Da, și la acesta. Își împreună mâinile în poală și privi focul. Jack folosea problemele de acasă ca o scuză ca să aibă aventuri.

Jim o îmbrățișă din nou. Încerca să nu plângă. Își puse mâinile după talia lui, mulțumită să se odihnească lângă el și să-i asculte bătăile puternice ale inimii.

– Problema era că lucrai între douăsprezece și cincisprezece ore pe zi și apoi veneai acasă să faci curat și să gătești.

– De parcă atunci îmi puteam vedea greșeala.

Jim chicoti.

– Nu, scumpo, Nu vedem pădurea din cauza copacilor. Vreau doar să te ajut să ai o perspectivă justă asupra trecutului.

Storm se încruntă.

– Nu înțeleg.

Jim se aplecă și o sărută pe frunte.

– Vreau să spun că lucrai mult ca să te impui în aviație. Adaugă efortul de a îndeplini cererile unui soț care vroia să-și vadă visele cu ochii și vei vedea ce existență îngustă ai dus. Nu știi să te relaxezi și să te bucuri de viață, asta e tot.

Zâmbi tandru, ridicându-i bărbia până li se întâlniră privirile.

– Vreau să te învăț să te bucuri de viață, Storm. Vreau să te aud râzând. Să-ți văd ochii albaștri măriți de plăcere când facem dragoste… șopti el.

Gura lui îi sărută cu tandrețe buzele întredeschise. Cuvintele lui răsunau plăcut în minte în timp ce-l îmbrățișa. El o strângea în brațe. O sărută ușor pe gât și spuse:

– Nu pot trăi fără tine, Storm. Dumnezeu știe ce greu mi-a fost să te evit trei săptămâni.

Îl privi surprinsă.

– M-ai evitat?

Jim oftă, trecându-și degetele prin părul ei arămiu.

– Am încercat să-mi spun că ceea ce simțeam pentru tine nu va dura. Că dacă nu te voi vedea, te voi uita. Râse. Mi-a fost greu fără tine, Storm. Îmi era dor de vocea ta, de ideile tale. Îmi place să te privesc. O sărută pe nas. Ai idee cum ți se văd emoțiile pe față?

Brusc, o cuprinseră vechile incertitudini. Chiar când inima ei înflorea de dragoste pentru el, gândurile se duceau în trecut, zdruncinându-i încrederea în sine și se așeză cu spatele la foc.

– E felul tău de a mă face să demisionez? întrebă ea aspru.

Imediat ce cuvintele aspre îi ieșiseră pe gură, își dori să le fi înghițit. Jim se ridică și o privi mânios. Își strânse brațele la piept, incapabilă să-l privească.

– Vrei să-mi spui că nu mă vrei? întrebă el aspru.

– Nu… nu știu. Vocea ei era nesigură și se ura pentru asta. El încerca s-o dea afară de trei luni și nu știa dacă să se încreadă în inima ei sau în mintea bănuitoare. Își frecă tâmpla. Te rog, Jim, am nevoie de timp. Să mă gândesc. Sunt atât de confuză…

Jim se relaxă.

– Bine, fu el de acord. Ești obosită și poate că te-am surescitat. Hai să te duc acasă.

Dădu din cap prostește și merse să-și ia haina.

Mai târziu, după ce Jim o lăsase la apartamentul ei, stătea în pat ascultând ceasul care ticăia în întuneric. Jim o condusese la ușă fără să încerce s-o atingă. Asta o durea. Ținea la ea doar ca s-o facă să-și dea demisia? Sau spunea adevărul? O iubea cu adevărat?

Storm se întoarse cu fața în jos. De ce nu era viața simplă? Blestemat fie Jack că o transformase într-o persoană neîncrezătoare. Blestemată ea însăși pentru că nu era destul de puternică și de curajoasă să scape de influența lui invizibilă.

***

Zorii celei de-a doua zi de noiembrie erau senini și reci. Storm dormi până la prânz și se trezi ametită și deprimată. O baie caldă o mai ajută să-și revină. Privindu-se în oglindă, Storm își dădu seama ce palidă era. O durea pieptul. De ce nu putea da uitării trecutul și să aibă încredere în Jim?

Își puse o panglică verde pe păr, apoi o scoase dezgustată, lăsându-și părul să-i cadă pe umeri. Deși nu vroia să admită, vroia ca Jim s-o remarce. O făcea să se simtă atrăgătoare și feminină. Își luă haina și geanta, nerăbdătoare să ajungă la serviciu.

Stella era îngrijorată când intră Storm.

– Ce e în neregulă Stella? întrebă ea, punându-și haina în cui.

– Oscelot, bombonico. A transmis prin radio că are probleme cu motoarele.

Storm se încruntă.

– Iar?

– Cum adică iar? întrebă Dan Bradford intrând.

Storm se întoarse.

– Când m-am întors noaptea trecută, indicatorul de ulei a căzut la motorul din dreapta. Jim spunea că avionul tocmai fusese verificat.

Dan își vârî mâinile în buzunare.

– N-aș vrea să-i acuz pe mecanici, Charlie și Rex. Sunt aici de la început. Lucrează impecabil, murmură el. Se duse la fereastră și privi traficul aerian.

Storm o privi pe Stella.

– Unde e Jim? întrebă ea.

– În turnul de control. Avionul lui Oscelot nu mai are curent electric. E groaznic.

– Lucrurile se întâmplă mereu de trei ori.

– Poftim?

– Am spus că lucrurile se întâmplă mereu de trei ori. Întâi, presiunea uleiului la mine, acum Oscelot are probleme. Mă întreb cine urmează.

– Nu mai vorbi așa, scumpo! îi ceru Stella. Destul că vine vremea rea și avem atâția vânători de transportat, nu avem nevoie de a treia problemă!

Storm era programată să zboare într-o oră. Oricât de mult dorea să fie cu Jim, știa că trebuia să-și verifice avionul. Se duse la hangar, hotărâtă să inspecteze avionul ca să se asigure că era în ordine. Hangarul era gol. Celălalt avion Aztec stătea grațios în centru, fuselajul lui roșu cu alb lucind în lumina slabă. Niște umbre trecură pe deasupra capului ei.

Trecându-și degetele peste punctele de îmbinare, Storm verifică totul. Stătea cu mâinile în șold inspectând motoarele. În cele din urmă mângâie avionul și se sui în el.

Înăuntru tăcerea se adânci. Simțea că ceva lipsea, dar nu știa ce. Poate că era liniștea neobișnuită. De obicei, Charlie sau Rex o ghidau cu semne cu mâna. Acum, chiar și zgomotul unui avion cu reacție care decola în depărtare suna stins.

În timp ce răsucea cheia în contact, se gândea la Oscelot. Știa din experiență că un avion fără curent

electric era periculos, dar nu critic. Fără circuitele electrice, trenul de aterizare trebuia coborât manual. Nu se aprindea nici un beculeț să-i spună lui Oscelot că acesta era blocat cum trebuia. Poate doar să se roage că nu se va strânge sub el la aterizare. Dan va aduce camioane de-a lungul pistei și va împrăștia spumă pentru cazul în care trenul de aterizare n-ar fi funcționat și avionul ar fi aterizat pe burtă.

Storm simți un nod în stomac și lăsă carnetul de zbor în poală. Îi era rău și închise ochii.

Inspirând adânc, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Poate ar fi trebuit să mănânce înainte de a decola spre Baza Doi. Era un drum scurt și vânătorilor sigur le mai rămăsese mâncare. Va lua o ciocolată sau altceva de la ei.

Brusc, se simți singură. Ar fi dorit ca Jim să se afle în scaunul copilotului. Nu mai putea nega dorul din inima ei și privi turnul de control.

***

După-amiază târziu, Storm se întoarse la Anchorage cu vânătorii. Fu atentă la cadrane, temându-se de al treilea accident. Câțiva biscuiți de la un vânător o ajutaseră să-i treacă greața.

Se lumină văzându-l pe Jim așteptând lângă pistă. Își făcură semn cu mâna, deși el era îngrijorat. Storm se întreba dacă Oscelot aterizase cu bine.

În timp ce vânătorii coborau, bucuroși că prinseseră un elan uriaș, Jim sui la bord. Zâmbi și se așeză pe locul copilotului.

– Cum a fost? întrebă el.

– Avionul s-a comportat bine. Își dădu la o parte o șuviță de păr.

– Bine. Dar tu? Ești palidă.

Se strâmbă.

– Mulțumesc, răspunse ea sarcastic. Mă simt îngrozitor.

Jim o masă pe umeri și ea oftă, închizând ochii și aplecându-se să-și pună capul pe pieptul lui.

– Dacă-ți fac un compliment, spuse el poznaș, vei crede că am gânduri ascunse.

Storm deschise ochii și-l privi.

– E cazul?

– A fost o zi grea. Vroiam să-ți spun că ești frumoasă, palidă sau nu. Apropo, Oscelot a aterizat cu bine.

– Slavă Domnului! Storm se ridică și mâinile lui Jim alunecară și-i prinseră degetele. Jim, mă îngrijorează. Două avioane în două zile. Sunt aici destul de demult ca să știu că mecanicii noștri nu fac lucru de mântuială.

– Nu știu. Poate e doar un ghinion. Râse. Și acum, după cât se pare, ai gripă.

– Probabil. M-a apucat pe la prânz. Mi-a fost greață toată ziua. Îi puse mâna pe frunte.

– Nu pari să ai temperatură.

Storm ridică din umeri.

– Poate e doar oboseala, Jim. Roși ușor. Despre noaptea trecută. E rândul meu să-mi cer scuze. Îl privi în ochii cenușii și aceștia îi topiră sufletul. Încă n-am scăpat complet de urmările căsniciei mele, Jim. Jack mi-a insuflat ideea că toți bărbații urmăresc ceva. De atunci, am fost suspicioasă. Credeam că m-am vindecat, dar azi-noapte s-a manifestat din nou.

– Îmi pare bine că mi-ai spus. Vreau să ne cunoaștem mai bine, Storm. Și asta înseamnă mai mult decât să fac dragoste cu tine. O mângâie pe obraz. Deși mă gândesc mereu la asta.

– Și eu simt la fel, Jim. E greu, se confesă ea, să am din nou încredere în sentimentele mele.

– Ei bine, mai avem doar două săptămâni de nebunie și apoi vom avea tot timpul din lume. Îi luă fața în mâini. Să stabilim ceva. Nu mai vreau să te dau afară. Nu-mi place să zbori pentru că îmi fac griji. Îmi fac griji deoarece n-o pot uita pe Heather. Storm, trecutul mă bântuie la fel ca pe tine.

Îi dădură lacrimile și le șterse cu dosul mâinii.

– Nu știu ce e cu mine în ultimul timp. Mă emoționez atât… șopti ea.

O îmbrățișă strâns și o sărută pe obraz.

– Îți stă bine, crede-mă. Hai să te ajut cu verificarea după zbor și apoi să mergem să luăm cina. Se strâmbă.

– Mâncare? Nu vreau. Vreau doar să fac o baie fierbinte și apoi să mă culc. Cred că am nevoie de douăsprezece ore de somn pentru e recupera eforturile din ultimele zile.

– Nu te-ai plictisit în ultimele zile, nu-i așa?

***

Următoarele trei zile, Storm lucră fără întrerupere, ducând vânătorii de la Anchorage la Seattle. În fiecare zi pe la prânz i se făcea greață. Fiecare zdruncinătură a avionului îi înrăutățea situația și-și luă o pungă la îndemână, pentru orice eventualitate.

Nu prea-l vedea pe Jim. De când plecase Danziger, aveau și mai mult de muncă. Zbura, dormea și mânca biscuiți. Slăbise vreo trei kilograme.

A treia zi, văzu cu plăcere luminile Anchorageului, apropiindu-se de aeroport. Era aproape unu și jumătate dimineața și știa că deși ar fi dorit ca Jim s-o aștepte la birou, el era acasă, dormind extenuat.

Rulă avionul Aztec la hangar. În timp ce farurile luminau hangarul, Storm văzu o mișcare cu coada ochiului. Poate avea halucinații. Bolnavă și obosită, nu vedea bine, se gândi ea.

Verificarea după zbor îi luă mai mult decât de obicei, căci era obosită. În cele din urmă părăsi avionul, încuindu-l. Luându-și geanta de voiaj, merse

spre ieșire. Doar câteva becuri mai risipeau întunericul. Păcănitul pantofilor ei pe beton suna singuratic.

Deși nu avea motiv, Storm nu era în largul ei. Văzuse o mișcare? Nu, probabil că-și imaginase. Se îndreptă spre clădirea principală.

Tocmai termina de completat hârtiile când o mașină parcă afară. Jim apăru în ușa biroului, arătând ca și cum abia se trezise. Îi zâmbi.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el.

Zâmbi și lăsă pixul.

– Mă bucur că te văd, strigă ea, alergând în brațele lui. O sărută cu pasiune. Mirosea a mosc, ceea ce o atrăgea. Se lipi de el.

– Doamne, șopti el, mi-a fost atât de dor de tine, Storm.

Îl sărută pe bărbie, pe obraz, pe gură, fericită, apoi îl strânse tare în brațe.

– M-am gândit mult, spuse ea cu ochi strălucitori.

– Mă gândesc la tine tot timpul, răspunse el. Vreau să stai cu mine în noaptea asta.

– Dar…

O sărută.

– Nici un dar.

Storm chicoti.

– Dar trebuie să plec la opt dimineața, ca să zbor la Baza Șapte.

O luă de talie și-i luă geanta de voiaj.

– Trebuie să te corectez. E o schimbare de program. Noi doi vom face cursa aceea mâine dimineață, dar n-ai de ce să nu stai cu mine la noapte. Nu mai pot aștepta până trece sezonul. Storm îi zâmbi.

– Bine. Va fi plăcut să am companie pe drumul acela lung peste lanțul muntos. Dar mâine trebuia să ai liber.

– Și ce să fac fără tine? Mă vei suporta?

– Cred că da. Voi încerca să nu trag concluzii pripite și să nu încep o ceartă.

Jim îi deschise ușa.

– Și eu mă voi purta frumos. Ți-e foame?

– Deloc.

O privi îngrijorat în timp ce se suiau în mașină.

– Ai o formă ciudată de gripă. Majoritatea virusurilor nu rezistă atât.

Se relaxă.

– Poate e o formă nouă, răspunse ea absentă, închizând ochii.

***

Focul arunca lumini jucăușe în living în timp ce Storm intră, descheindu-și haina lui, pe care o purta. Un duș fierbinte o mai puse pe picioare. Îngenunche lângă Jim pe blana de urs și luă paharul de vin roze pe care el i-l oferea. Agită conținutul.

– Ce culoare delicată, murmură ea, sorbind din pahar.

Jim o mângâie cu degetul mare pe bărbie și pe gât.

– Ca tine, zeiță irlandeză a furtunii. Ești mai delicată decât un giroscop.

Storm zâmbi la această comparație ciudată.

– Probabil consideri că este un compliment?

– Desigur. Ca între piloți, adăugă el masându-i umerii.

Storm oftă și închise ochii.

– De unde ai știut că mușchii umerilor erau crispați?

– Ești încordată.

Lăsă paharul jos și se lipi de el, punându-și capul pe umărul lui.

– Îmi pare bine că sezonul se apropie de sfârșit. Sunt atât de obosită.

Jim îi dezveli gâtul din halat, continuând s-o maseze.

– Doar câteva zile și se va termina, apoi ne vom pregăti pentru primele furtuni mari ale anului.

Încordarea lui Storm dispăru sub mâinile lui experimentate. Apropierea lor era minunată. Jack n-o tratase așa. Mereu îi dădea o listă cu lucruri de făcut și ea se culca târziu, extenuată.

Viața trecuse pe lângă ea! Jim o învăța să trăiască și să fie împreună. O durea inima de dragoste pentru el și-l sărută.

Reacția lui fu rapidă. Strânsoarea brațelor lui o înăbuși. Gura lui puternică și masculină îi strivea

buzele. O întinse ușor pe blana de urs, părul ei arămiu contrastând cu albul acesteia. Ochii lui străluceau de pasiune. Storm închise ochii și-i simți gura pe gâtul ei, pulsul crescându-i.

Mișcările lui încete o provocară și începu să-i descheie cămașa, mângâindu-i părul de pe piept. Mușchii lui o emoționau și-și continuă explorarea pe abdomenul lui slab. Jim o mângâia pe sâni. Storm suspină, cu ochii mari de plăcere.

Jim îi scoase halatul. Aerul răcoros îi atinse trupul înfierbântat și un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buze în timp ce el o săruta pe sâni. Înhibiția ei se topea într-o pasiune înflăcărată.

– Ești a mea, mormăi el. Pentru totdeauna, Storm. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

Aceste cuvinte dulci o înflăcărară și mai mult. Fiecare sărut îi sporea pasiunea și o durea dorința de a fi lângă el, să-l simtă în ea. Îl simți peste ea. Părul lui aspru de pe piept pe sânii ei, căldura buzelor lui, puterea lui masculină o făceau să-i tremure picioarele. Genunchiul lui îi despărți coapsele și ea se arcui să-l primească.

Un mic strigăt îi ieși din gât când o pătrunse. O ducea în zbor într-o spirală pasionată, aprinzându-se de o dorință sălbatică pe care n-o crezuse posibilă. Lumea, noaptea și ei deveneau un zbor strălucitor în sfere ale plăcerii care o făceau să suspine de bucurie și împlinire.

Lacrimile ei îi udară pe amândoi când rămaseră îmbrățișați după aceea. Jim îi șterse obrajii cu blândețe. Se ridică într-un cot, privind-o galeș.

– Am împărtășit totul, Storm, spuse el. Lacrimi de tristețe și acum de bucurie. Ești ca o vulturoaică zburând la marginea cerului…

Ea tremura în brațele lui, adulmecându-i gâtul și umărul.

– O vulturoaică, spuse ea, ce imagine frumoasă.

Îi mângâie umărul și brațul, iar focul arunca umbre care dansau peste ei.

– Ai văzut vreodată doi vulturi împerechindu-se?

– Nu, spuse ea râzând.

– Aici, în Alaska, îi poți vedea câteodată. E înălțător. Se ridică la trei mii de metri și apoi își prind ghearele și cad spre pământ în cercuri. Zâmbi. E un spectacol unic. Într-o zi, îl vom vedea împreună.

Storm zâmbi leneș, mulțumită să fie în brațele lui.

– Nu mai am nevoie să văd. Mă simt de parcă tocmai am trecut prin asta.

Jim o sărută tandru.

– Nu voi uita noaptea asta câte zile voi mai avea. O studie în liniște, imprimându-și trăsăturile ei în minte. Pe cuvânt, Storm. Te vreau pentru totdeauna… Nu pot trăi fără tine. Te iubesc atât de mult încât mă doare.

Lacrimile curseră din nou pe obrajii lui Storm.

– O, Jim, suspină ea, îmbrățișându-l.

El râse.

– Te cer de soție și ca răspuns primesc lacrimi, murmură el. E da sau nu, scumpo?

Storm se ridică în capul oaselor, încă în brațele lui.

– Poți să-mi suporți suspiciunea până mă vindec de ea? murmură ea printre lacrimi.

– Dacă-mi suporți îngrijorarea când trebuie să zbori singură pe vreme rea.

Storm suspină și râse.

– Ce pereche suntem!

– Ne descurcăm noi, șopti el și se ridică, luând-o în brațe și ducând-o în dormitor. O lăsă ușor pe cearceafurile răcoroase, apoi se întinse lângă ea, trăgând păturile deasupra. Părul ei era împrăștiat pe pernă și pe umărul lui.

– Mai avem multe de vorbit, spuse el, sărutând-o pe frunte. Și vom avea timp pentru asta. Hai să luăm zilele pe rând și să le savurăm. Acum dormi, sau nu voi fi răspunzător de acțiunile mele.

Îi zâmbi obosită. Dragostea lui o uimea. Nu-și dăduse seama că un bărbat putea avea nevoie de mângâiere la fel ca o femeie.

Oftând fericită, Storm închise ochii, mulțumită. În timp ce o cuprindea somnul, auzi vântul urlând afară. Va fi vreme rea mâine. Dar în brațele lui Jim se simțea în siguranță.

Capitolul 10

Jim se sprijini pe tejghea, studiind o hartă amănunțită, cu o ceașcă de cafea în mână. Era ora șapte dimineața și clădirea răsuna de telefoane și de vocile vânătorilor gata să se întoarcă la Seattle. Storm stătea lângă Jim, privind absentă norii care se adunau. Prognoza spunea că va ninge abundent la prânz.

– Ei bine, azi vom avea un vânt puternic până vom ajunge la Munții Alaskăi. Trasă ruta pe hartă. De acolo, vom traversa trecătoarea Mentasta la cinci mii de metri altitudine, apoi vom coborî și vom zbura peste lacul Dot, după care o vom lua spre Eagle, pe râul Yukon. Sună bine?

Storm dădu din cap că da. În mod normal, n-o speria să zboare peste Munții Alaskăi, dar astăzi ceva o

deranja. Se hotărî totuși să nu-și exprime îngrijorarea. În ultimele săptămâni fusese foarte emotivă. Întâi, văzuse umbre în hangar noaptea. Acum era înspăimântată.

Se forță să zâmbească.

– Mergem cu avionul Aztec? Sunt doar doi vânători de luat de la Baza Șapte.

Jim împături harta și o puse în servieta lui neagră.

– Nu. Vom lua avionul Cessna Crusader. E mai bine echipat și are pilot automat. O luă de braț, conducând-o afară din birou. Cum vine furtuna, vreau un avion care poate zbura la șapte mii de metri altitudine, deasupra norilor.

Storm zâmbi, încheindu-și fermoarul de la combinezon.

– Ar trebui să zbor mai des cu tine. Cu tine zbor cu cele mai bune avioane, îl tachină ea.

Avionul alb Crusader era parcat în hangarul trei. Era cel mai nou model Cessna și putea decola și ateriza pe piste scurte. Îl mângâie pe bot și începu să-l inspecteze. Jim coborî scara și duse înăuntru hărțile și pachetele cu mâncare pe care le făcuse Stella.

Storm se așeză pe locul copilotului.

– Vrei să pilotezi la întoarcere? întrebă el.

– Bineînțeles. Avionul e o frumusețe, nu-i așa?

Se aplecă, luând-o pe Storm de gât și trăgând-o spre el s-o sărute.

– Ți-am spus ce frumoasă ești în dimineața asta? șopti el, dându-i drumul.

Roși și-și puse centura de siguranță.

– Știi cum să mă impresionezi, se confesă ea.

Jim își puse căștile, schimbând frecvența radio pe aceea a turnului de control.

– Mai bine te-ai obișnui, zeița mea irlandeză a furtunii. Asta e problema ta. N-ai fost iubită.

– Mă răsfeți Jim.

– De ce nu? Acționă câteva butoane și elicea din stânga începu să se învârtească.

– În plus, Storm, vreau să te răsfăț.

Storm verifică aparatele de control, veselă. Al doilea motor porni și Jim le sincroniză.

În timp ce se îndreptau spre pistă, Storm abia observă condițiile meteo. Înăuntru era cald și cadranele indicau parametri normali. Mai ales, era cu Jim, bărbatul pe care-l iubea atât de mult.

– Ai mai pilotat un avion Crusader? întrebă Jim, pregătindu-se de decolare.

– Am luat un scurt contact cu el înainte să vin în Alaska. Acest model e nou și am avut șansa să-l pilotez în Seattle. Pare competitiv.

– E un bimotor deosebit. Acest drum îți va arăta ce poate. Plecăm.

Avionul țâșni pe pistă. Motoarele huruiau la unison, ridicând avionul. Câteva rafale de vânt îl

scuturară. În curând, urcau prin plafonul de nori. În cele din urmă se ridicară deasupra stratului inferior de nori. Sub ei, norii pluteau cenușii și pufoși. Deasupra lor era alt strat cenușiu de nori. Vântul se calmă la șase mii de metri altitudine și Storm oftă ușurată.

– A fost cam dificil, admise Jim, ca și cum îi citise gândurile.

– Așa e mereu la începutul iernii?

– Doar câteodată. Nu e mereu la fel. Iarna va fi grea. Te simți bine? Ești palidă.

Storm ignoră întrebarea lui și schimbă subiectul.

– Ce se întâmplă dacă furtuna ajunge la Anchorage înainte să ne întoarcem?

– Depinde cât de repede pot curăța pista echipamentele de deszăpezire. Dacă vremea e rea, luăm pasagerii și ne îndreptăm spre Whitehorse, Canada. Acolo așteptăm ca furtuna să treacă. Zâmbi. Fiindcă veni vorba, știu un hotel simpatic în Whitehorse. Au și mâncare bună.

Storm râse.

– Ești imposibil! Mereu transformi o situație dificilă într-o experiență plăcută.

– Se poate. Ține minte, un pahar e pe jumătate plin, nu pe jumătate gol.

Storm nu prea avea ce face. Treceau peste Munții Alaskăi. Era aproape ora unsprezece. Se întreba dacă îi va fi iar greață. Nimeni nu mai avea

simptome de gripă. De fapt, sezonul gripei nu părea să fi început în Anchorage. Brusc, Storm trase aer în piept.

– Ce nu e în regulă, Storm? întrebă Jim îngrijorat.

– Nimic, răspunse ea. Transpirația îi uda palmele în timp ce se gândea la cuvintele mamei ei: „Pare o trăsătură ereditară în familia noastră. Toate femeile au grețuri începând de la prânz și până la cină".

Storm închise ochii, această posibilitate lovind-o ca un baros. Doamne, era gravidă? La treizeci și doi de ani? Își puse o mână pe abdomen. Știa că putea fi adevărat. Ea și Jim făcuseră dragoste acum cinci săptămâni… Își mușcă buza de jos, cuprinsă de teamă, incertitudine și bucurie. Îl privi pe Jim și inima i se umplu de dragoste. Silueta lui puternică emana încredere în sine. Îl iubea atât de mult! Și acum poate purta copilul lui.

Simțindu-i neliniștea, Jim se întoarse spre ea.

– Ești palidă, scumpo. Ești sigură că n-ai temperatură? întrebă el.

– Nu, murmură ea, neștiind ce să spună.

– Poate ești anemică. Se poate întâmpla când lucrezi paisprezece ore pe zi și nu dormi destul.

Știa că în curând el își va da seama

– Ar trebui să mergi la un control când ne întoarcem, continuă el.

Încă nu-i venea să creadă, dar instinctiv știa că era adevărat. Se simțea bine. Privi pe fereastră, căzută pe gânduri. De câte ori își dorise un copil și Jack spusese nu? Poate că asta le ruinase căsnicia. Dorise cel puțin doi copii și el vroia întâi să fie mai solid financiar.

Storm își luă bărbia în mână. Pentru Jack, școala de aviație nu aducea niciodată destui bani. Îi fusese teamă de responsabilitatea de a crește copii? Da, recunoscu ea, abia se putea descurca în legătură cu oamenii de vârsta lui, cu atât mai puțin cu tinerii. De fapt, nu se maturizase niciodată.

O cuprinse îngrijorarea. Cum va reacționa Jim la aceste noutăți? O ceruse de soție, dar își va asuma responsabilitatea pentru o soție și un copil? Dacă o lua de soție, va fi pentru că o iubea sau pentru că era gravidă? Privi pe fereastra din dreapta și-și dădu seama că începuse să ningă. Vizibilitatea scăzuse considerabil și Storm porni instalația de dezghețare, ca să nu se formeze gheață pe aripi.

Mâna lui Jim se odihnea pe coapsa ei și Storm se întoarse spre el.

– Vremea asta îmi trezește amintiri neplăcute, începu el. Îmi amintesc de căutarea după Heather și cum nu aveam vizibilitate, iar temperatura era scăzută. Aproape că am pierdut două alte avioane, deoarece echipamentul de dezghețare nu făcea față furtunii. Trebuie să mă obișnuiesc, Storm.

– Cu ce? întrebă ea.

– Cu ideea că vei pilota și când nu sunt cu tine. Mintea îmi va spune că temerile mele sunt nefondate. Dar inima mea e strânsă în menghină de fiecare dată când mă gândesc că o poți sfârși ca Heather.

– Te iubesc pentru că încerci să înțelegi nevoia mea de a zbura, spuse ea.

O mângâie pe obraz.

– Îmi place să aud aceste două cuvinte de la tine. Îl privi întrebătoare.

– Că te iubesc?

– Da. Văd asta în ochii tăi și în felul cum mă atingi, dar e plăcut s-o aud, de asemenea.

Storm zâmbi și-l sărută în palmă.

– Credeam că știi.

– Nu presupun nimic, scumpo. Nu de când am pierdut-o pe Heather și copilul nostru. Ți-o voi spune de zece ori pe zi, până te vei plictisi.

Îl sărută pe obraz.

– Niciodată, dragă. Niciodată nu mă voi plictisi, șopti ea.

Radioul porni și se auzea slab și neclar, pârâitul electricității statice făcând mesajul indescifrabil. Cu ochii îngustați de concentrare, Jim căuta să-l regleze.

– Ce este? întrebă ea.

– Nu știu… răspunse el, apăsându-i căștile pe urechi. Luă microfonul. Aici delta 552. Vă rog repetați mesajul.

Îi făcu semn să-și pună căștile.

– Vezi dacă îi recepționezi.

Nu prea se auzea și Storm abia recunoscu vorbele „Danziger“, „motoare“ și „sab…“ Îl privi întrebător pe Jim și ridică din umeri.

– La dracu', mârâi el și încercă să ia din nou legătura cu baza din Anchorage.

Deodată, o explozie smulse carcasa motorului din dreapta. Storm fu aruncată în față. Țipă și se chinui să respire. Urechile o dureau și capul la fel. Întunericul o cuprindea. Era aruncată prin cabină. Îi era frig. Mâinile îi înghețau. Se chinuia să respire.

– Storm!

Încercă să răspundă, dar nu avea destul aer, înghețа, dar simțea o căldură pe față.

– Storm! Mă auzi? Trezește-te!

Sunt trează se gândea ea, simțindu-se ca și cum nu mai avea brațe. Vag, îl auzi pe Jim strigând-o din nou și încercă să vadă mai bine. Trecându-și degetele peste față, descoperi oripilată că erau pline de sânge. Aceasta o făcu să acționeze. Își ridică fața și văzu expresia îngrijorată din ochii lui Jim.

– Storm! Strigă el. Transmite un S.O.S. Mă auzi? Acum!

Avionul se mai redresă în timp ce Jim se lupta cu aparatura de comandă. Storm luă microfonul, transmițând un S.O.S. și poziția lor. Avionul devia și Jim încerca să-l stabilizeze.

Erau la trei mii de metri altitudine, dar ea încă nu putea respira bine. Era frig. Trimise un nou S.O.S.

Nu avea timp să gândească, doar reacționa. În jur erau nori cenușii. Nu vedeau pe unde zburau. O durea capul și observă îngrozită o crăpătură mare în aripă. Se lărgea!

– Storm, strânge-ți centura, ordonă Jim. Grăbește-te. Nu mai pot menține avionul în zbor mult timp.

Își strânse cataramele.

– Unde suntem, Jim?

– Undeva la nord de Munții Alaskăi. O privi. Ești rănită.

– Mi-e frig. Când ne redresăm? întrebă ea, speriată.

– Ai primit confirmarea de la Anchorage?

– Nu știu. Nu se aude bine… Jim… Se opri. Aripa s-a crăpat. Doamne, crăpătura crește.

Doar cu un motor mergând, avionul o lua într-o parte.

– Mai transmite. E singura noastră șansă.

Avionul continua să cadă spre pământ, iar Storm repetă apelul de urgență de mai multe ori, întrebându-se

dacă vor supraviețui aterizării. Deodată, țipă când bucăți din aripă zburară. Avionul începu să zboare în cercuri.

Apoi ieșiră din nori, îndreptându-se rapid spre solul alb, presărat cu stânci și conifere. N-aveau unde ateriza!

– Ajută-mă! strigă Jim.

Storm trase de manșă, transpirată. Avionul deteriorat abia răspundea comenzilor.

– Așa, spuse Jim.

– Mai bine coborâm, spuse ea. Aripa se poate rupe în orice clipă.

Trecură peste copaci, la o sută de metri deasupra terenului stâncos.

– Storm, pregătește-te să ne prăbușim.

– Nu. Ai nevoie de ajutor.

Jim avea fața contorsionată și-i împinse capul între genunchi.

– Stai așa, la dracu'!

Vroia să protesteze când avionul o luă în jos. Își înăbuși un strigăt de frică atunci când o aripă se lovi de un molid. Avionul se lovea de vârfurile copacilor. Apoi, brusc, apăru o poiană. Storm își puse brațul peste cap, iar Jim coborî. Țipă când atinseră solul. Avionul se înțepeni și apoi simți o durere în brațul stâng. Îl auzi pe Jim urlând de durere, apoi leșină.

Capitolul 11

Mirosul de combustibil o trezi. Deschise ochii. Fulgi de zăpadă zburau prin ferestrele sparte, așezându-i-se pe cap, pe umeri, pe braț. Era liniște. Inima îi bătea în liniștea stranie. Centura de siguranță o ținea agățată, avionul fiind înclinat pe stânga.

Lui Storm îi era frică. Simțea gustul sângelui și-și dădu seama că-i curgea din gură. Era amețită și șocată. Îl observă pe Jim întins lângă ea. Îi dădură lacrimile și începu să-și desfacă legăturile.

– Nu! Nu. Jim… Jim, mă auzi? Spune ceva. Te rog…

Cum el nu se mișca, deveni isterică. Centura era greu de desfăcut. Respira greu lângă el. În cele din urmă, mintea i se mai limpezi. O durea brațul stâng și-și dădu seama că era rupt.

Mirosul de combustibil îi aminti că trebuia să iasă din avion. Trebuia să afle dacă Jim trăia.

Eliberându-se de centură, aproape căzu peste el. Se sprijini în mâna dreaptă. Avionul se clătină ușor. Puse mâna pe gâtul lui Jim, luându-i pulsul. Se simțea slab.

– Ești viu, șopti ea.

Storm ignoră vântul care șuiera și ninsoarea în timp ce se lupta să-l elibereze pe Jim. Observă o tăietură mare și urâtă pe tâmpla lui. Îl mângâie pe picioare. El gemu, dar rămase inconștient.

Piciorul lui fusese strivit sub tabloul de bord. Storm simți un os sub pielea lui și inspiră adânc. Cel puțin nu era o fractură deschisă. Era o fractură multiplă și se umflase. Poate avea hemoragie internă.

Târându-se în spatele avionului, aduse trei pături și o trusă de prim ajutor. Nu era morfină ca să-i ușureze durerea lui Jim când se va trezi. Dacă se va trezi. Nu putea decât să-l țină la căldură, departe de umezeală.

Se întuneca repede. Storm își frecă mâinile ca să se încălzească și transmise un nou S.O.S., dar nu primi nici un răspuns.

Ghemuită pe locul copilotului, Storm îl îngriji pe Jim încă o oră. În cele din urmă, spre ușurarea ei, începu să-și revină. Îngenunche lângă el.

– Jim, șopti ea, nu încerca să te miști. Mă auzi?

Gemu și deschise ochii.

– Doamne, reuși el să spună cu voce slabă.

– Suntem vii, Jim. Ne-am prăbușit, dar suntem vii. Stai liniștit și odihnește-te. Înțelegi?

– Heather?

– Nu, dragă. Sunt Storm. Heather a murit, îți amintești?

Își înăbuși un suspin, privindu-l. Accidentul probabil că-i readusese în minte teama de a o pierde pe Heather. Ochii lui erau dilatați. Probabil avea o contuzie.

– Cum te simți, Jim? Poți să-mi spui ce te mai doare în afară de piciorul stâng?

– Piciorul, murmură el. Se prinse de coapsă și-și înăbuși un țipăt.

– Nu! strigă Storm, luându-i ușor mâna de pe picior. Trebuie să te scot de aici, Jim. Îți voi lega piciorul și mă vei ajuta să te scot afară.

Trecu încă o jumătate de oră până deveni coerent.

– Mare porcărie, nu-i așa? șopti el zâmbind strâmb.

Storm îl strânse de mână.

– Măcar suntem în viață, răspunse ea.

– Mi-e greață, murmură Jim, atingându-și rana de la cap.

– Ai o contuzie. Ochii tăi nu răspund la lumină.

– Măcar ai cunoștințe medicale, murmură el. Tu cum te simți?

– Am un braț rupt și-mi lipsesc câteva măsele. În rest, sunt bine. Se forță să zâmbească. Mă simt mai bine ca tine.

Păru mulțumit și închise ochii o clipă. Îl durea piciorul. Storm îl luă de braț. Vroia să ia asupra ei o parte din durerea lui.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse ea. Chiar acum. Hai, Jim, ia-mă de mijloc și te voi trage afară.

Reuși să zâmbească.

– Dacă te iau în brațe, scumpo, facem dragoste.

– Îți pierzi vreodată simțul umorului?

– Nu. Mai ales într-o situație ca asta. Bine, sunt gata. Trage și nu… se strâmbă… nu lua în seamă strigătele mele. Fă-o.

Storm îl prinse de curea.

– Sigur. Sunt Superwoman. Voi trage de câteva ori. Îi venea să plângă.

– Ești minunată, scumpo. Fă tot ce poți. Nu prea am mintea limpede. Amețesc…

– Așa e. Ține-te, spuse ea și începu să-l tragă.

Îi trebuiră patru încercări ca să-l tragă în spatele avionului. Era îngrijorată de durerea lui. După ce-i făcu loc, îl acoperi cu cele trei pături, apoi se chinui să deschidă compartimentul cu atele.

Jim era groaznic de palid când se întoarse, ceea ce o sperie, până își dădu seama că leșinase de durere. Așa era mai ușor să-i pună piciorul în atele. Era extenuată când termină. Se odihni puțin lângă el, dându-și seama că-i era greață. Zâmbi. Grețuri după-amiaza. La fel ca mama ei.

Se sprijini de perete, ascultând vântul. Vor ști vreodată părinții ei că era gravidă cu Jim? Că va avea în sfârșit un copil? Gândul unei vieți înăuntrul ei o bucură.

Vroia să-l trezească pe Jim să-i spună vestea cea mare. Își ținea protector mâna pe abdomen. Dacă nu i-ar fi spus să se lege bine și să se protejeze, ar fi putut pierde copilul. Încă îl putea pierde. Toți trei puteau să moară aici.

Acest gând o trezi din letargie.

– Storm?

Atinse fața lui Jim.

– Slavă Domnului că ești treaz, murmură ea. Te mai doare?

– E suportabil. Arăți groaznic. Tremuri ca o frunză. Stai lângă mine.

Storm se așeză cu grijă în stânga lui Jim, cu capul pe umărul lui. El trase păturile peste ea.

– Avem morfină? întrebă el.

– Nu. Aș fi vrut să avem. Piciorul tău…

– E rupt, nu-i așa?

– De unde știi?

– Simt oasele frecându-se. Acum pot suporta durerea. Le-ai fixat bine.

– Bineînțeles. Închise ochii, simțindu-se în siguranță lângă el. Pulsul lui era egal. Storm oftă. Jim, când m-am trezit, mi-era teamă că erai mort. Încă nu prea avem șanse. Nu știu unde suntem și…

– Ssst, spuse el. Calmează-te, Storm. Va fi bine. Ai transmis poziția noastră prin radio. Trebuie doar să așteptăm. Ne vor căuta imediat ce se termină furtuna. O sărută pe frunte.

În poziția în care stătea, pe Storm o durea brațul. Se ridică în capul oaselor.

– Te doare? întrebă el.

– Puțin.

– Mult.

– Poate, spuse ea.

– Ți-e foame?

– Mie? Zâmbi. Nu prea. Dar trebuie să inventariez proviziile. Ție ți-e foame?

– Mi-e groaznic de sete.

– Voi lua niște zăpadă și o voi topi. Mai e cafea în termos?

– Puțină. Ascultă, voi dormi, scumpo. Nu e un semn bun… nu știu. Poate că ar trebui să mă ții treaz.

– E ușor. Te voi lovi în piciorul rupt. E natural să vrei să dormi. Ce zici?

Încerca să nu pară îngrijorată. O contuzie putea să dea în comă și apoi… Storm nu vroia să se gândească. Dacă murea? Dacă murea aici, pe munte, fără să știe că-l iubea? Fără să știe că purta copilul lui?

Jim închisese ochii.

– Voi dormi, scumpo… când mă voi trezi, voi bea… apă…

Următoarele patru ore, Storm îi luă periodic pulsul și-i număra respirațiile pe minut. Semnele vitale se stabilizaseră, ceea ce era încurajator. Adună mâncarea, o lanternă, o rachetă de semnalizare și termosul care în mod miraculos rămăsese intact. Topi zăpadă în paharul de plastic ținând-o lângă trupul ei, sub combinezon. Furtuna crescuse în intensitate și adună cutii cu echipament în jurul lor pentru a se adăposti.

***

Era întuneric când Jim se trezi. Storm moțăia lângă el când îl auzi gemând. O durea brațul, dar asta însemna că era vie.

Trebuia să supraviețuiască, să se gândească, să fie responsabilă pentru amândoi în aceste clipe grele.

– Jim?

Jim oftă.

– Când ne întoarcem, să-mi amintești să trimit o notă ca morfina să fie inclusă în toate trusele de prim ajutor.

Râse.

– Ți-ai mai revenit.

– Mă doare capul teribil, piciorul mă doare ca dracu', mor de sete și de foame, dar în rest mă simt bine.

Storm zâmbi.

– Dacă te plângi, știu că ești mai bine.

– Te doare brațul?

– Cam ca piciorul tău.

– Ai apă?

– Trebuie să-ți ridici capul. Nu văd nimic. Îi duse paharul la gură și el sorbi cu zgomot. Mai vrei? întrebă ea.

– Da. Vreo doi litri.

Era bucuroasă că el nu-i putea vedea îngrijorarea de pe față.

– Îți mai e greață?

– Aceleași simptome. Nu-ți face griji, am capul tare, scumpo. Pipăi pe întuneric, îi găsi mâna sănătoasă și i-o strânse. Mă simt mai odihnit după somn.

Se lăsă tăcerea și Storm privi în noapte, tremurând de frig. Jim se simțea bine cu trei pături. Mâna lui puternică o liniști. O rafală de vânt scutură avionul.

– De când ține furtuna asta? întrebă Jim.

– S-a întețit în ultimele două ore, explică ea. Îți amintești, se mișca repede sau încet? Dacă se mișca încet, poate dura trei sau patru zile. Storm se înfioră la gândul acesta.

– Se mișca repede. Se deplasează spre est cu cincizeci de kilometri pe oră.

– Slavă Domnului. Atunci centrul ei trebuie să fi trecut de noi.

– Vântul trebuie să scadă rapid în vreo oră-două, fu el de acord.

Mâna lui îi strânse degetele.

– Scumpo, chiar dacă nu ți-e comod, vino lângă mine. Poate fi periculos. Haide.

Cu greu, Storm se lungi lângă el. În cele din urmă își puse capul pe umărul lui. Închise ochii în timp ce el o săruta pe obraz.

– Niciodată nu mi-a mai fost atât de frig, admise ea, tremurând incontrolabil.

– Știu, scumpo, șopti el, atingându-i părul. Acum știu prin ce a trecut Heather. Dar acum… acum nu se va mai termina la fel.

– Vom supraviețui, fu ea de acord.

– Te-ai mai încălzit?

Vocea lui era ca un balsam.

– Jim, trebuie să-ți spun ceva. Acum.

O mângâie pe obraz.

– Sigur, scumpo. Ascult.

Nu știu cum să-ți spun. Vocea îi tremura.

– Hai, Storm, nu poate fi atât de groaznic.

– Nu cred că e groaznic.

El chicoti.

– Bine, zeița mea irlandeză a furtunii, spune-mi vestea bună.

– Nu știu cum să-ți spun. La dracu'. Știu să mă cert cu tine, dar nu sunt în stare să-ți dau o veste minunată. Îl sărută pe bărbie. N-am mai cunoscut un bărbat ca tine, dragă. Și te iubesc atât de mult! Vom avea un copil, Jim. S-a întâmplat acum șase săptămâni.

Îi auzi pulsul crescând și brațul lui o cuprinse. Gura lui îi căuta buzele întredeschise. Lacrimile le curgeau pe obraji și se țineau strâns îmbrățișați. Erau lacrimile unei fericiri pe care Storm o crezuse imposibilă… chiar în cele mai îndrăznețe vise.

Deodată, situația i se păru caraghioasă și începu să râdă. Capetele lor erau apropiate și râsul lor umplea

avionul. Vocile lor vesele alungau temerile. Storm simțea cum vechile ei temeri și suspiciuni se împrăștiau pentru totdeauna.

În cele din urmă se făcu liniște. Jim o mângâie pe obraz.

– O să fie băiat sau fată? șopti el. Vom avea o Amelia Earhart sau un Charles Lindbergh?

Chicoti.

– Nu știu. Să ai încredere în mine. N-am mai fost mamă. Gândul acesta mă sperie puțin, admise ea.

– Prostii. Vei fi o mamă minunată. Și o soție minunată. Și iubită. Și…

Storm râse.

– Oprește-te! Te rog. Tu ai mai fost în situația asta, dar eu nu.

– Crede-mă scumpo, să devin tată va fi unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat, mai mult decât să-ți pun un inel pe inelarul de la mâna stângă.

– O, Jim.

– Hei, nu mai plânge. Toate irlandezele plâng atât?

– Nu, doar cele gravide, presupun. N-am mai fost atât de emoționată nici nu-mi amintesc de când.

– Îmi placi blândă, caldă și deschisă. Îți stă bine. Prea mulți ani ai fost obligată să fii dură ca să supraviețuiești. O sărută pe frunte. Amintește-ți, am văzut adevăratele tale calități de la început.

– Chiar și atunci când vroiai să mă concediezi?

– Da. Am greșit. Dar acum înțelegi de ce?

– Deoarece, îndrăzni ea timid, te îndrăgostiseși de mine și vroiai să mă protejezi?

– Mi-ai căzut cu tronc de când te-am văzut pentru prima dată. Doamne, Storm, știi ce drăguță ești? Ochii tăi mari și albaștri, felul cum ți se arcuiește gura când zâmbești și spiritul tău bătăios. Trebuia să te naști în Alaska, deoarece întruchipezi curajul ei.

– Ei bine, voi avea nevoie de tot curajul ca să ieșim din beleaua asta.

– Nu te teme. Ne vor găsi. Curând, foarte curând. Dormi, scumpo. La urma urmei, acum trebuie să dormi pentru doi.

Zâmbi.

– O să detest grețurile, dar îmi place să mă răsfeți.

– Las' că vezi tu, promise el blând.

Capitolul 12

Storm stătea în ușa avionului, ținea racheta de semnalizare în mână și-și îngustă ochii în lumina orbitoare. Dimineața era senină. Doar câțiva nori erau pe cerul portocaliu și roz, iar soarele lumina puternic zăpada.

Storm sări în zăpadă și se cufundă până la genunchi. Se îndreptă spre mijlocul poienii.

Nu prea dormise noaptea, gândindu-se îngrijorată ce s-ar întâmpla dacă nu venea nimeni să-i salveze. Dar un avion care-i căuta putea vedea racheta de semnalizare. Era singura lor speranță.

Cu fața spre vest, duse pistolul deasupra capului și apăsă pe trăgaci. Reculul o făcu s-o doară brațul. Lăsând pistolul să cadă, privi flacăra roșie care strălucea pe cerul albastru. O mică parașută se deschise, susținând flacăra încă treizeci de secunde până coborî sub copaci.

Storm se întorcea în poiană ca să lanseze câte o rachetă la fiecare jumătate de oră. Câteva ore mai târziu, mai avea doar una. Se duse în poiană și ascultă dacă se auzea vreun avion. Un lup urlă în apropiere și ea zâmbi. Poate că haita văzuse racheta și venea să investigheze. Se înfioră.

Ridicându-și brațul să tragă și ultima rachetă, se opri. Se auzea un avion? Ascultă cu atenție, încercând să localizeze direcția zgomotului. Inima începu să-i bată mai repede. Da! Se auzea din nou. Cercetă cerul.

În cele din urmă, apăru un mic avion Cessna echipat cu schiuri pentru aterizare. Storm strigă cât putu de tare și făcu semn cu brațul drept. Avionul se apropie și se îndreptă spre răsărit. În cele din urmă Storm lansă racheta, care străluci ca pe 4 iulie. Își ținu răsuflarea privind avionul care survola panta muntelui. Va vedea pilotul racheta? Își strânse pumnul.

Deodată, avionul viră, îndreptându-se spre poiană. Storm suspină și căzu în genunchi. Când avionul trecu pe deasupra, recunoscu după ce scria pe fuselaj că aparținea companiei Bradford. Pilotul va transmite prin radio la Anchorage și o ambulanță îi va aștepta. Storm avea lacrimi pe obraji în timp ce se clătina spre avionul prăbușit. Vor supraviețui!

Se întoarse pe trepte ca să privească avionul cum cobora, gata să aterizeze. Schiurile atinseră zăpada, ridicând-o într-un norișor.

Storm se așeză obosită pe trepte, extenuată. Înghețată, închise ochii. Trebuia să doarmă. Doar o clipă. Mintea i se scufundă în întuneric. Mai auzi doar vocea lui Oscelot strigând-o.

***

Când își recăpătă cunoștința, văzu fața îngrijorată a Stellei. Nu prea observă zidurile albe ale spitalului. Încet, îndoi degetele de la mâini și de la picioare. Le simțea. Era cald și se simțea relaxată.

– Cum te simți? întrebă Stella.

– Bine. Îi era sete. Cum se simte Jim? întrebă ea.

– Așteaptă… stai să-l chem pe Dan.

Teama o cuprinse, încercând să se ridice în capul oaselor. Brațul stâng era în atele, legat strâns la piept. În brațul drept avea o perfuzie.

Ușa se deschise și intră Dan Bradford. Părea nedormit. Barba lui avea câteva zile.

– Storm? Își puse mâna pe umărul ei. Slavă Domnului că v-am găsit.

– Cum se simte Jim? Îmi spune cineva ce se întâmplă? strigă ea.

Dan zâmbi.

– Se odihnește. A ieșit din operație acum trei ore.

Se relaxă, tremurând.

– I-au pus piciorul în ghips?

Dan ridică din umeri.

– Doctorii spun că a fost rupt rău, dar cu timpul și cu ajutorul fizioterapiei, va fi ca nou.

– Slavă Domnului.

Ușa se deschise și Oscelot își vârî capul. Ochii lui căprui erau fericiți. Intră între Stella și Dan.

– Scumpo! Arăți sută la sută mai bine decât în poiană. Zâmbi și se trase de barba neagră.

– Mulțumesc că ne-ai salvat, Oscelot. Lansam rachete la fiecare jumătate de oră și… Vocea lui Storm se frânse.

– Dragă, cu plăcere! M-ai speriat! Ai leșinat pe trepte când ieșeam din avion. I-ai legat bine piciorul lui Jim. Zâmbi. Pariez că nu te va mai pune la teste de cunoștințe medicale.

Storm strănută. Stella îi dădu o batistă.

– Am avut noroc că ne-ai găsit, șopti Storm. Nu mai rezistam o noapte.

Dan își studie vârful pantofilor și murmură:

– Danziger ți-a sabotat avionul, Storm. Credea că nu-l va folosi nimeni, așa că a pus o bombă cu ceas în motorul din dreapta, vrând să-l strice în timp ce era în hangar. De obicei nu foloseam avionul Crusader decât pentru curse la Seattle, dar în ultima clipă Jim s-a

hotărât să-l piloteze. Danziger a intrat val vârtej în birou, strigând să te opresc, dar plecaseți deja. Vroia să arunce o lumină proastă asupra companiei și să ne strice afacerile. O privi pe Storm. Aproape că v-a omorât.

– Îmi pare bine că s-a terminat, Dan. Din cauza vremii rele, am auzit doar fragmente din transmisia ta.

– Din fericire, scumpo, ți-am recepționat S.O.S.ul. Eu și Leapfrog am plecat imediat! Oscelot pocni din degete. Și iată! Am zărit racheta ta și totul a fost bine.

– Am văzut avariile avionului Crusader, Storm, murmură Dan Bradford. Ați făcut treabă bună să-l mențineți aproape întreg. Aterizarea în poiană a necesitat pricepere.

– Lui Jim să-i mulțumești. El l-a pilotat. N-am putut face prea mult, deoarece s-a depresurizat cabina și am leșinat. Nu știu cum de a rămas Jim conștient.

Oscelot zâmbi malițios.

– Îi știi pe piloții ăștia. Jim ne-a spus multe povești cum a pierdut oxigenul și și-a ținut răsuflarea până a ajuns la trei mii de metri altitudine și a putut respira normal.

– Ei bine, spuse Storm zâmbind, nici măcar nu m-am gândit să-mi țin respirația. N-am fost niciodată mai speriată.

Dan îi puse mâna pe umăr.

– Toți am fost speriați, Storm. Dar trebuie să te odihnești. Chem doctorul.

– Vreau să-l văd pe Jim.

– Nu, scumpo. Doarme încă după anestezie. Mai acordă-i două-trei ore, apoi te voi pune într-un scaun cu rotile și te voi duce la el. Da? întrebă Oscelot.

Storm fu de acord, obosită.

***

Mai târziu, Oscelot fluiera vesel în timp ce împingea căruciorul cu Storm pe coridorul spitalului. Marie, soția lui scundă, mergea pe lângă cărucior, vorbind cu accent franțuzesc. Inima lui Storm bătea cu putere.

– E treaz? E coerent? o întrebă pe Marie.

– Da, scumpo. E treaz și nerăbdător să te vadă. Marie și soțul ei se priviră cu subînțeles. Ce minunată e dragostea! zise Marie.

Storm roși.

– Ești norocoasă, Storm. Bărbatul acesta te iubește! Mi-am dat seama după privirea din ochii lui când s-a trezit și a întrebat de tine. Noi nu vom sta mult.

– Nu, bineînțeles că nu, fu Oscelot de acord.

Marie deschise ușa și Oscelot o împinse pe Storm înăuntru. Jim era palid și piciorul lui era suspendat deasupra patului, dar zâmbea și-i întinse mâna când se apropie. Lui Storm îi dădură lacrimile.

– Hai, Jacques! Exclamă Marie. Trebuie să mergem acasă, la copii. La revedere.

Storm zâmbi.

– Mulțumesc… mulțumesc pentru tot.

Oscelot îi făcu cu ochiul.

– Vă mai vizităm mâine.

Ieșiră și închiseră ușa după ei.

Jim o privea pe Storm.

– De ce plângi? o întrebă el, ștergându-i lacrimile de pe obraji.

– Pentru că s-a terminat și am supraviețuit amândoi.

– Tare aș fi vrut să nu fiu imobilizat la pat. Vreau să te îmbrățișez.

Storm trase scaunul cu rotile mai aproape și-și puse capul pe brațul lui puternic.

– Și eu aș vrea. Vreau să știi că și azi am avut grețuri.

– Le-ai spus medicilor?

– Da. Mi-au luat sânge în timp ce erai sub efectul anesteziei. Sigur sunt gravidă.

– E băiat sau fată? întrebă el zâmbind.

– Nu mi-au spus. Zâmbi. Dar instinctul îmi spune că va fi băiat. Îți convine?

– Să fie sănătos, nu-mi pasă dacă e fată sau băiat, răspunse el.

Soarele de seară strălucea printre jaluzele, luminând camera. Storm privi pe fereastră norii pufoși de pe cerul albastru.

– E așa de liniște afară încât e greu de crezut că a fost furtună.

– Știu ce vrei să spui, fu Jim de acord. Dar ca să schimb subiectul, voi număra zilele până ieșim de aici. O mângâie pe obraz. Imediat ce mi se vindecă piciorul, ne căsătorim. Oscelot ne va duce apoi la cabana mea, la nord de Anchorage, pentru o lună de miere. Cum sună?

Storm închise ochii și dădu din cap.

– Asta va fi cel mai curând după patru săptămâni, știi doar. Și apoi vei umbla în baston alte trei-patru săptămâni.

Zâmbi și-i sărută părul.

– Cu baston sau fără, ne vom căsători și vom sta la cabană.

– Abia aștept, șopti ea.

Capitolul 13

Storm stătea mulțumită în brațele lui Jim, pe canapeaua din fața șemineului. Somnoroasă, deschise ochii pe jumătate ca să privească inelul cu diamant de la mâna ei stângă. Trecuseră doar două zile de când se căsătoriseră? Două zile de când veniseră la cabana lui Jim de la nord de Anchorage?

Oftând, se cuibări în brațele lui Jim.

Jim se întoarse spre ea, zâmbind.

– E mai bine decât la spital, nu-i așa?

– Nici nu se compară, fu ea de acord.

– Ești fericită?

– N-am știut ce e fericirea până nu te-am cunoscut.

Jim chicoti.

– Vrei să spui până ne-am ciocnit.

Râse și ea.

– Nu prea începusem bine, nu-i așa?

Își trecu degetele prin părul ei mătăsos.

– Nu, dar am perseverat.

– A fost nevoie să ne prăbușim cu avionul ca să ne convingem că suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Nu aveam nevoie de asta ca să mă conving că te iubesc.

Storm își trase picioarele sub ea.

– Dar aveai nevoie să-ți înfrângi teama de a mă pierde.

Se încruntă ușor.

– A ajutat ca să-mi îngrop trecutul. Asta a fost cel mai rău, să stau neajutorat în avion, imaginându-mi suferințele lui Heather. Îmi înțepenise trupul de frig. Am adormit. Cred că așa a murit Heather, ca și cum ar fi adormit. După ce am trăit și eu asta, îi accept moartea mai ușor.

Jim o strânse de mână.

– Nu-mi mai e teamă când pilotezi. Cred că mereu îmi voi face griji puțin, dar acum sunt sigur că știi să zbori și ai instinct de supraviețuire. În rest, depinde de Dumnezeu.

– A trecut, Jim , șopti ea. Acum trebuie să ne gândim la viitor. Pentru mine, e o viață nouă. Tu… Își stăpâni lacrimile. Mi-ai dăruit așa mult. Șansa să fiu eu însămi, un pilot sigur pe el și o asistentă medicală, o ființă feminină. Ai zărit astea sub crusta mea de la început.

Jim o mângâie pe obraz.

– Știu, draga mea. Chiar de la început. Era gânditor. Nu puteam să stau departe de tine. Trei săptămâni am încercat să nu mă gândesc la tine. Zâmbi. Atunci am știut că te iubesc. Mi-am dat seama, de asemenea, că dacă puteam să mă împac cu moartea lui Heather, puteam avea o șansă împreună.

– Ne-ai dat la toți trei o șansă, dragul meu. Zâmbi în timp ce el își puse mâna pe abdomenul ei.

– E greu de crezut, șopti el, luând-o în brațe. Să am două ființe iubite în brațe. Ai vorbit serios că nu vei mai zbura când vei intra în luna a șasea?

– Da, râse Storm. M-am gândit. După ce se naște copilul, ne vom planifica programele astfel încât unul dintre noi să piloteze în timp ce celălalt are grijă de el. Poate n-o să ne vedem prea des, dar rezolvăm noi și asta.

– M-ar surprinde dacă acest copil nu se va naște cu aripi, spuse Jim.

Storm râse.

– Vrei să spui micul Charles Lindbeargh Talbot?

– Sau mica Amelia Earhart Talbot. Deveni serios și o sărută.

Storm gemu de plăcere în timp ce-i răspundea la sărut. El îi scoase cămașa de noapte. Focul plăcut din șemineu îi lumina pielea. Jim o sărută pe gât și pulsul ei crescu. Cu grijă, o așeză pe pernele de pe canapea.

Degetele lui îi mângâiau încet sânii, apoi o sărută între ei. Degetele ei îl prinseră de umerii largi și se arcui plină de dorință.

Tremură în timp ce Jim îi sărută sânii. Nu se mai gândea la nimic, simțea doar mângâierile lui.

Trupul ei cânta în ritmul dragostei, curpinși amândoi de plăcere. Erau ca o pereche de vulturi înlănțuiți în cădere liberă.

Tremură de plăcere și strigă de bucurie, agățându-se de el. Îi dădură lacrimile. Jim se așeză lângă ea, mirosindu-i părul.

Treptat începu să observe obiectele din jur, focul, pernele de sub ei, cabana întunecată. Storm își ținea capul pe umărul lui și-l mângâia pe piept.

Jim o mângâia pe sâni și-o cuprinse de mijloc, cu degetele pe abdomen, unde creștea copilul.

În cele din urmă, el vorbi emoționat.

– Îmi voi aminti mereu această noapte împreună cu tine și copilul nostru. Vă iubesc pe amândoi atât de mult. Am străbătut un drum lung, iubito. Multe ne-au stat împotrivă. Ești unică, zeiță irlandeză a furtunii și vom zbura împreună spre cer. Mereu.

Sfârșit